Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΟΕΔΡΩ JOHN F. KENNEDY

Constantine Hatziconstantinou Photos

Ο Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος Α΄., παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἀπονέμει εἰς τὸν Ἐξοχ. Πρόεδρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κ. John F. Kennedy, τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ, τῇ 6 Ὀκτ. 1961.

President Kennedy being presented with the Great Cross of the Holy Sepulchre by His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem, at the White House on October 6, 1961, while His Eminence Archbishop Iakovos (left) and others look on.

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄. — YEAR XXVII ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ—NOVEMBER, 1961 ΑΡΙΘ. 500 — NO. 500

ΕΠΙ ΤΩ ΙΣΤΟΡΙΚΩ ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΝΝΕΔΥ ΕΝ ΤΩ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Συγχαρητήρια τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ Εὐχαριστήριον Τηλεγράφημα τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰάκωβος, ἐπὶ τῇ ἐκφωνήσει ὑπὸ τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς τοῦ ἱστορικοῦ λόγου τῆς 26ης Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἀπηύθυνε τῷ κ. Προέδρῳ τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα (κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου):

Πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν
Εἰς Λευκὸν Οἶκον
Washington, D. C.

Οἱ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανοὶ μὲ πίστιν ὑποστηρίζουν τὴν ἀποφασιστικὴν καὶ θαρραλέαν ἔκθεσιν τῆς πολιτικῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ λόγῳ Ὑμῶν ἐνώπιον τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, μετ' ἐμφάσεως τονίσαντος τὴν ἀποφασιστικότητα ἡμῶν ὅπως ὑπηρετήσωμεν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως ἡμῶν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης καὶ νὰ τιμήσωμεν τὰς διεθνεῖς ὑποσχέσεις καὶ ὑποχρεώσεις ἡμῶν.

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ ἐνισχύῃ καὶ καθοδηγῇ Ὑμᾶς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οὕτως ὥστε νὰ ἀποκαταστήσητε τὴν ἐλπίδα καὶ ἐμπιστοσύνην καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὁ Ἐξοχ. κ. Πρόεδρος ἀπήντησε διὰ προσωπικῆς ἐπιστολῆς, ἐχούσης ἐν μεταφράσει ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατον Ἰάκωβον
Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς
Εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Σᾶς εἶμαι βαθέως εὐγνώμων διότι εἴχετε τὴν ἀφρότητα νὰ μὲ πληροφορήσητε, ὅτι οἱ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως Ἀμερικανοὶ πλήρως ὑποστηρίζουν τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας διετύπωσα κατὰ τὸν λόγον μου ἐνώπιον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Εἰλικρινῶς ἐλπίζω ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις θὰ προσφέρῃ ἀμετρήτους ὑπηρεσίας πρὸς τὸν βασικὸν σκοπόν, πρὸς τὸν ὁποῖον μετὰ τόσης σοβαρότητος ἀποβλέπομεν, ἤτοι τὴν δημιουργίαν μιᾶς καταστάσεως ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπου ὁ ἰσχυρὸς νὰ εἶναι δίκαιος, ὁ ἀνίσχυρος ἀσφαλής, ἡ δὲ εἰρήνη νὰ περιφρουρῆται.

Μετὰ φιλικῶν προσρήσεων
Εἰλικρινῶς
JOHN F. KENNEDY

September 26, 1961

The President of the United States:

Americans of Greek Orthodox Faith fully support your forthright and courageous statement of United States policy in your historic address to the United Nations emphasizing our determination to serve with all our power the cause of liberty and peace, and honor our international commitments. May God Almighty strengthen and guide you in the days ahead so that you may restore hope and confidence throughout the world.

ARCHBISHOP IAKOVOS

September 29, 1961

Dear Archbishop Iakovos:

I am deeply grateful for your thoughtfulness in letting me know that Americans of the Greek Orthodox Faith fully support the proposals I outlined in my United Nations' General Assembly speech. It is my sincere hope that this Administration will contribute immeasurably toward the basic objective we so earnestly seek — a world in which the strong are just, the weak secure, and the peace preserved.

With kind regards,

Sincerely,
JOHN F. KENNEDY

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:

One year	$4.00
Two years	$7.00
Three years	$10.00
Single copy	40 cents
Foreign Countries	$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ἡ Ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Συνεδρίου Πράγας

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης εἰς Πράγαν ἡ Osservatore Romano δημοσιεύει δριμύτατον ἄρθρον κατὰ τοῦ ἀντι-εἰρηνικοῦ καὶ ἀντι-Καθολικοῦ τόνου τῶν ὁμιλητῶν.

«Μετὰ θλίψεως διαπιστώνομεν ὅτι εἰς μίαν συνδιάσκεψιν ὀνομαζομένην χριστιανικήν, οἱ ὁμιληταὶ ἐγκρίνουν ἀφόβως τὰς γραμμὰς τῶν Κομμουνιστῶν, οἵτινες διὰ μέσων τρομοκρατικῶν ἐξαλείφουν πᾶν ὅ,τι ἔμεινεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν καὶ ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν. Ἡ ἀγάπη τῆς ἀληθείας, ἡ δικαιοσύνη, ἡ πραγματικὴ εἰρήνη ἤτις συνίσταται εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρέλθωμεν τὸ γεγονός, ὅτι Χριστιανοὶ ἐλθόντες ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν, ἐψήφισαν ὑπομνήματα ὑβρίζοντα τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἐλευθερώνουσαν ἀλήθειαν. Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις παρουσίᾳ τόσων ἐκπροσώπων τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων αἵτινες θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους καὶ πιστοὺς εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, μᾶς πληροῖ λύπης».

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατ. Προϊσταμένους Τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ Ἅπαν τὸ Εὐλαβὲς Πλήρωμα τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

«Ἀλληλούϊα! ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

(Ἀποκ. 19, 2)

Ἀγαπητοί,

Αὐταὶ αἱ ὡραιόταται καὶ κραταιόταται εἰς ἔννοιαν καὶ νόημα λέξεις συνθέτουν τὸν παιᾶνα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς ἐπετείου τοῦ ΟΧΙ. Καὶ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν καὶ ζοῦν τὴν ἱστορίαν των, ὁ παιὰν αὐτὸς δονεῖ τὰς ψυχάς των, κραδαίνει τὰς χορδὰς τῆς ἐθνικῆς των συνειδήσεως καὶ ὑπερηφανείας, καὶ κινεῖ τά βήματά των σταθερῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνηται καὶ ἀπὸ τὰ χείλη καὶ ἀπὸ τὸν βηματισμὸν τὸ ΟΧΙ ὡς ἐπῳδὸς καὶ ὡς σύνθημα.

Τὴν Ἐθνικὴν Ἐπέτειον τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν ζωὴν των μόνον οἱ ἀνάξιοι, μόνον οἱ πνευματικῶς ἀνελεύθεροι, μόνον οἱ ψυχικῶς δοῦλοι. Ἡ 28η Ὀκτωβρίου δὲν εἶναι μόνον Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Ἑορτή. Εἶναι καὶ πρέπει νὰ θεωρῆται ἐθνικὴ ἐπέτειος δι' ὅλους, ὅσοι συνεμάχησαν καὶ ἠγωνίσθησαν ὁμοῦ καὶ ἐνίκησαν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχε κηρύξει ἡ βία καὶ ἡ αὐθάδεια καὶ ὁ νοσηρὸς ἐπεκτατισμὸς τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας.

Ἐπὶ πλέον ἡ ἐπέτειος τοῦ ΟΧΙ εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς πίστεως καὶ τοῦ χριστιανικοῦ θάρρους καὶ σθένους, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀκαταγώνιστος δύναμις εἰς τὸν κόσμον. Αὕτη ἐνέπνευσε καὶ ἐνεδυνάμωσε καὶ ὡδήγησε τοὺς ἀόπλους κατὰ τῶν ὡπλισμένων, τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, τοὺς ταπεινοὺς κατὰ τῶν ἀγερώχων ἐπαπειλητῶν τῆς ἐλευθερίας, τοὺς ὀλίγους ἐναντίον τῶν ἑκατομμυρίων τῶν σιδηροφράκτων στρατιωτῶν τοῦ φασισμοῦ καὶ νατζισμοῦ.

Ἴσως καμμία ἄλλη ἐπέτειος εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους δὲν ἀπήχησε τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν, ὅτι «ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» ὑπόκειται εἰς ὅλους ἡμῶν τοὺς ἀγῶνας ὡς ἡ ἐμψυχοῦσα καὶ ζωογονοῦσα Θεία πνοή, ὅσον ἡ 28η Ὀκτωβρίου. Δι' αὐτὸ καὶ πατρικῶς προτρεπόμεθα, ὅπως ἑορτασθῇ αὕτη κατὰ τὴν Κυριακήν, 29ην Ὀκτωβρίου, μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας, μετὰ δοξολογίας καὶ ὕμνων εὐχαριστηρίων, μετὰ σεμνῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, μετὰ ἀναφιερώσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ὅλης ζωῆς μας εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ Ὁποῖος ἐν τῷ ἀπείρῳ Του ἐλέει εἰργάσατο διὰ μέσου τῶν αἰώνων μεγάλα τε καὶ θαυμαστά, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια διά τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος.

Συγχαίροντες ὅθεν ὑμῖν ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐνδόξῳ καὶ τετιμημένῃ ἐπετείῳ, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν ἀπὸ Θεοῦ χάριν καὶ εὐλογίαν καὶ διατελοῦμεν

Μετὰ βαθείας ἐν Σωτῆρι Χριστῷ ἀγάπης,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

ΕΝΤΟΝΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΑ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου τελοῦσα Μόνιμος Ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κανονικῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν, ὁμοφώνως ἀπέστειλε πρὸς τὸν Νικήταν Κροῦστσεφ τῇ 31ῃ Ὀκτ. ἐ.ἔ. τὸ κάτωθι δριμύτατον τηλεγράφημα διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἀπάνθρωπον, βάρβαρον καὶ ἐγκληματικὴν πρᾶξιν τῆς ἐκρήξεως πυρηνικῆς βόμβας τῶν 50,000 τόννων:

PREMIER NIKITA KHRUSHCHEV
c/o AMBASSADOR MIKHAIL MENSHIKOV
USSR EMBASSY, WASHINGTON

The Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas representing Orthodox Christians in western hemisphere through its chairman His Eminence Archbishop Iakovos Primate of Greek Orthodox Archdiocese of North and South America strongly denounce inhuman and barbaric disregard for humanity once again displayed by Soviet Union in detonating 50 Megaton Nuclear device ignoring objections and pleas of the world. This act of barbarism has no precedent in history of mankind and cannot be justified under any guise or circumstance. We challenge Soviet Union to make their actions known to Russian people, who are equal victims of Soviet crime against people of the world and of yet unborn generations. The Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops is composed of primates of Albanian-American Orthodox Episcopacy, Bulgarian Eastern Orthodox Church, Greek Orthodox Archdiocese of North and South America, American Carpatho-Russian Orthodox Greek Church, Canonical Missionary Romanian Orthodox Church, Russian Greek Orthodox Catholic Church of America, Russian Orthodox Church Outside Russia, Serbian Eastern Orthodox Diocese, Syrian-Antiochian Orthodox Archdiocese, Ukrainian Orthodox Church of America, and Holy Ukrainian Autocephalic Orthodox Church.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ. — Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΣ

«Ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς Διασκέψεως ἡμῶν ταύτης ἐνισχυμένοι ἐν τῇ πίστει ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, βέβαιοι περὶ τῆς ἐν τῇ ἑνότητι ἰσχύος τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Μὲ τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς ἐν τῇ ἑνότητι ἰσχύος τῆς Ὀρθοδοξίας ἀνεχώρησαν οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρίσθη τὸ Πανορθόδοξον κῦρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐλήφθησαν ὁμοφώνως ὅλαι αἱ ἀποφάσεις καὶ καθωρίσθησαν τὰ θέματα τῆς μελλούσης Πανορθοδόξου Προσυνόδου.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ ἀπαραίτητος σύμπνοια καὶ ἑνότης, ἅμα τῇ μελέτῃ τῶν θεμάτων ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὅπως ταχέως συγκληθῇ ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξος Προσύνοδος. Ἡ πάγκοινος εὐγνωμοσύνη, μετὰ Θεόν, στρέφεται πρὸς τὸν σχόντα τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως τῆς συνόλης Ὀρθοδοξίας Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, μετὰ τῆς εὐχῆς ὅπως αὐτοπροσώπως προεδρεύσῃ τῆς μελλούσης Πανορθοδόξου Προσυνόδου.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΝ ΡΟΔΩ ΣΥΝΕΛΘΟΥΣΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

ΔΟΞΑ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ Ζωοποιῷ καὶ Ἀδιαιρέτῳ Τριάδι.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Νῦν, ὅτε ὁ εἷς Ἀρχιποίμην Χριστὸς ηὐδόκησεν, ὅπως συνέλθωμεν ἐπὶ τὸ αὐτό, εἰς τὴν θεοφρούρητον ταύτην νῆσον τῆς Ρόδου, καί, ἐκπροσωποῦντες τὰς κατὰ τόπους Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐξαγγείλωμεν, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων ἡμῶν, τὴν ἀγαθὴν εἰς τὸν κόσμον μαρτυρίαν τῆς Μιᾶς καὶ Ἀδιαιρέτου ἡμῶν Ἐκκλησίας, διαδηλώσωμεν δὲ τὴν ἑνότητα ἡμῶν καὶ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὸ εἰδικώτερον ἔργον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς παρούσης Διασκέψεως ἡμῶν, ἀποτείνομεν τὸν λόγον, ἐν ταπεινότητι πνεύματος καὶ ἀγαθῇ διαθέσει, πρὸς πάντας σήμερον, ἐπὶ τῷ αἰσίῳ πέρατι τῆς παρούσης θεολέκτου συνάξεως ἡμῶν, τῆς δαψιλῶς ἀπὸ Θεοῦ εὐλογηθείσης.

Ἔχοντες συναίσθησιν τῆς μεγάλης εὐθύνης ἡμῶν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διαδηλοῦμεν ὅτι ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ὁμοφροσύνης ἐξητάσαμεν τὰ ἐμπίπτοντα εἰς τὴν ἐνταῦθα περιωρισμένην εὐθύνην ἡμῶν θέματα, καὶ ὁμοφώνως ἀπεφάνθημεν ἐπὶ τοῦ Καταλόγου τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης Προσυνόδου, τὰ ὁποῖα, ἀπασχολοῦντα ἀπὸ μακροῦ τὰς κατὰ τόπους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸν Χριστιανικὸν κόσμον γενικώτερον, ἐτέθησαν σήμερον ὁριστικώτερον καὶ εὗρον τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν ἐν τῷ Καταλόγῳ τούτῳ, θὰ τύχωσι δὲ τῆς δεούσης μελέτης καὶ ἐξετάσεως εἰς τὴν μέλλουσαν Προσύνοδον ἡμῶν, καὶ θὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς λύσεις καὶ ἀποφάνσεις ἀγαθὰς καὶ ὁριστικάς, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, εἰς τὴν συγκληθησομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Μέγα ὑπῆρξε καθ' ἑαυτὸ τὸ γεγονὸς τῆς συνάξεως ἡμῶν ἐνταῦθα. Καὶ δὲν ἀπεμακρύνθημεν ποσῶς ἀπὸ τὴν βασικὴν ἰδέαν καὶ βεβαιότητα, ὅτι τὰ ὄμματα τῶν ἁπανταχοῦ τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ προσοχὴ ὁλοκλήρου τοῦ Παγχριστιανικοῦ κόσμου ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἡμῶν. Ἡ Ὀρθοδοξία διὰ πρώτην φοράν, μετὰ μακρὰν περίοδον χρόνου, συνήρχετο εἰς Διάσκεψιν τοσοῦτον ἀντιπροσωπευτικὴν τῆς πληρότητος αὐτῆς. Ἡ συναίσθησις τῆς σημασίας τοῦ γεγονότος τούτου, ὡς καὶ ἡ εὐθύνη ἀπέναντι τῆς εὐρυτάτης προσμονῆς τοῦ κόσμου, ὑπῆρξε μεγίστη παρ' ἡμῖν, τοῖς Ἀντιπροσώποις τῶν Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς Διασκέψεως ἡμῶν ταύτης ἐνισχυμένοι ἐν τῇ πίστει ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, βέβαιοι περὶ τῆς ἐν τῇ ἑνότητι ἰσχύος τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν συνειδητοποίησιν τῆς εὐθύνης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἡμῶν κατὰ τοὺς παρόντας καιρούς, εἰς τὴν ὑπογράμμισιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ἡμῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος συνόλου, καὶ διαβεβαιούμεθα τοὺς πάντας, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει πλήρη συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων αὐτῆς ἔναντι τούτων.

Πιστεύομεν, ὅτι αἱ κατὰ τόπους ἀδελφαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, φυλάττουσαι τὴν σωτηριώδη πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, διατελοῦσιν ἐν τῇ ἑνότητι ἐκείνῃ, τῆς ὁποίας εἰκόνα ἀποτελεῖ ἡ μυστικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ ἑνότης τῆς Παναγίας καὶ Μοναρχικῆς καὶ Συνθρόνου Τριάδος ἐν τῇ Θεότητι. Καὶ τὴν ἑνότητα ταύτην, τὴν ἐσωτάτην καὶ ἀδιατάρακτον, προέβαλεν ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἱστορικὴν περίπτωσιν.

Εἰκὼν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἡ ἑνότης ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἡ πλήρωσις τῆς «καινῆς ἐντολῆς» (Ἰωάν. 13, 14), ἣν ἔδωκεν ὁ Κύριος, καὶ ὑπὸ τῆς θείας Δυνάμεως τοῦ Ὁποίου «δεδώρηται ἡμῖν τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν» (Β΄. Πέτρ. 1, 3).

«Οὐκ ἔστιν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τοῖχοι καὶ στέγη, ἀλλὰ πίστις καὶ ζωή». Ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ζωογονεῖται ἡ ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐαγγελίζεται ἐπὶ τῆς γῆς «τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ καὶ πληροῖ τὸ ἔργον τῆς

καταλλαγῆς», ὡς λέγει ὁ θεῖος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος (Β΄. Κορ. 5, 18).

Καλούμενοι εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε σήμερον, ἵνα πληρώσωμεν τὸν Νόμον τοῦ Χριστοῦ καὶ βαστάσωμεν τὰ βάρη ἀλλήλων καὶ ἀναστραφῶμεν ὡς δεῖ «ἐν οἴκῳ Θεοῦ, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος» (Α΄. Τιμ. 3, 15), πιστεύομεν ὅτι ἡ πορεία ἡμῶν θὰ εἶναι καὶ σήμερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, οἵα ἦτο καὶ κατὰ τοὺς μεγάλους καὶ παρωχημένους αἰῶνας τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πορεία οἰκοδομῆς καὶ στηρίξεως τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως καὶ εἰς ἔπαινον τῆς δόξης» (Ἐφεσ. 1, 14).

Ἐν συνειδήσει ὅθεν τῆς μεγάλης ἡμῶν εὐθύνης πρὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώντων ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς καὶ δημιουργηθέντων ἐξ ἑνὸς αἵματος, διατελοῦντες δὲ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, καὶ ἐξ ὀνόματος Αὐτοῦ, παρακαλοῦμεν πάντας ὑμᾶς, τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς ἐγγὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν: «Εἰρήνην ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς» (Μάρκ. 9, 50), εἰρήνην τὴν κατὰ Χριστόν, εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Ἐνισχυμένοι ἐν τῇ προσευχῇ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, τῶν σεπτῶν Ἀρχιποιμένων αὐτῶν καὶ τοῦ ἑκασταχοῦ Πληρώματος, φορεῖς καὶ διερμηνεῖς τοῦ εὐσεβοῦς πνεύματος τῶν ὁποίων εἴμεθα ἡμεῖς, χαιρετίζομεν ἐν ἀγάπῃ καὶ πάντας τοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἔν τε τῇ πολιᾷ Ἀνατολῇ, μεθ' ὧν πολλοὶ καὶ ἀκλόνητοι δεσμοὶ ταυτότητος ψυχῆς καὶ φρονήματος ἀπὸ αἰώνων μακρῶν ὑφίστανται, καὶ τοὺς ἐν τῇ Δύσει, μεθ' ὧν δὲν ἐπαύσαμέν ποτε νὰ διατελῶμεν ἐν συνεργασίᾳ, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν», ὑπὲρ ἧς ἀδιαλείπτως προσεύχεται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, πρὸς τὸν τελειωτὴν τῆς πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀφορῶντες, ἐκφράζομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι Οὗτος θὰ τηρήσῃ ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον Αὐτοῦ ἅπαντα ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ καὶ τῇ χάριτι Αὐτοῦ, δεόμεθα δέ, ὅπως ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης Χριστὸς διατηρήσῃ ἀδιατάρακτον τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνην καὶ τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν».

Ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον.

Κύριος ὁ Θεὸς σώζει τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

«Εἴη μεθ' ὑμῶν, ἀδελφοί, ἔλεος, χάρις, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ» (Α΄. Ἰωάνν. 1, 3).

ΑΜΗΝ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Ρόδῳ Πανορθοδόξου Διασκέψεως

Ι. ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Α. Καθορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ Δόγματος ἐξ ἀπόψεως Ὀρθοδόξου.

Β. Αἱ πηγαὶ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

α) Ἁγία Γραφή:

1. Θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
2. Κῦρος τῶν ἀναγινωσκομένων Βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.
3. Ἐπιστημονικὴ ἔκδοσις τοῦ Βυζαντινοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης.

β) Ἱερὰ Παράδοσις (καθορισμὸς τῆς ἐννοίας καὶ ἐκτάσεως αὐτῆς).

Γ. Συμβολικὰ Κείμενα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

α) Αὐθεντικὰ κείμενα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

β) Κείμενα σχετικὸν κῦρος ἔχοντα.

γ) Κείμενα ἐπικουρικὸν κῦρος ἔχοντα.

δ) Σύνταξις καὶ ἔκδοσις ἑνιαίας Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας Πίστεως.

Δ. Ἔννοια καὶ Αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας.

α) Ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας.

β) Αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας (καθορισμὸς τῆς ἐννοίας αὐτῆς).

γ) Κοινὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας.

δ) Τὸ ἀλάνθαστον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποφαινομένη διὰ τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ.

ΙΙ. ΘΕΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑ

Α. Ὀρθοδοξία καὶ Βίβλος.

α) Εὐρυτέρα χρῆσις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν τῇ Λατρείᾳ.

β) Ἀνακατανομὴ τῶν λειτουργικῶν καθ' ὅλου περικοπῶν.

Β. Ὁμοιομορφία Τυπικοῦ καὶ Λειτουργικῶν Κειμένων ἐν τῇ Λατρείᾳ καὶ ἐν τῇ τελέσει τῶν Μυστηρίων. Ἀναθεώρησις καὶ ἐπιστημονικὴ ἔκδοσις αὐτῶν.

Γ. Πληρεστέρα συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐν τῇ λατρευτικῇ καὶ τῇ ἄλλῃ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας.

Δ. Μελέτη τῶν μέσων πρὸς στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς λειτουργικῆς ζωῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς κατὰ παράδοσιν Βυζαντινῆς καὶ καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Τέχνης ἐν ταῖς διαφόροις ἐκφράσεσιν αὐτοῖς (Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική, Εἰκονογραφία, Ἀρχιτεκτονική, Ἱερὰ Ἄμφια καὶ Σκεύη κλπ.).

ΙΙΙ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΥΤΑΞΙΑ

Α. Κωδικοποίησις Ἱερῶν Κανόνων καὶ Κανονικῶν Διατάξεων, ἵνα τύχωσιν ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρίσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Β. Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ποινικὴ Δικονομία.

α) Διοργάνωσις τῶν Πνευματικῶν Δικαστηρίων κατὰ τρόπον εἰ δυνατὸν ὁμοιόμορφον ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

β) Καταρτισμὸς ταυτοσήμου, εἰ δυνατόν, Ἐκκλησιαστικῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

γ) Ἔκκλητον (ἐφεσιβάλλον).

Γ. Τὰ κατὰ τὸν Ἐπισκοπικὸν Βαθμόν.

α) Μελέτη συμφωνοτέρου, κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τρόπου ἐκλογῆς τῶν Ἀρχιερέων.

β) Διοικητικαὶ καὶ ἄλλαι διακρίσεις ἐν τῷ Ἐπισκοπικῷ Βαθμῷ.

1. Πατριάρχαι.
2. Πρόεδροι Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.
3. Μητροπολῖται.
4. Ἀρχιεπίσκοποι.
5. Τιτουλάριοι Μητροπολῖται.
6. Ἐπαρχιοῦχοι Ἐπίσκοποι.
7. Τιτουλάριοι καὶ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι.
8. Χωροεπίσκοποι.

Δ. Μοναχικὸς Βίος. Ἐξεύρεσις τῶν μέσων πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχικοῦ βίου εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα διά τε τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς Μοναστικοὺς Κανόνας καὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς πάλαι δράσεως αὐτοῦ.

Ε. Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ τῆς Νηστείας Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων, συμφώνως ταῖς ἀπαιτήσεσι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

ΣΤ. Μόρφωσις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

α) Μορφή, σκοπὸς καὶ περιεχόμενον τῆς μορφώσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου.

β) Ὑπαγωγὴ τῆς μορφώσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ὑπὸ τὴν ἄμεσον Ἐκκλησιαστικὴν ἐποπτείαν.

γ) Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια Θεολογικῆς καὶ ἄλλης ἐνημερώσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου.

δ) Ἐπιμορφωτικὰ Ἱερατικὰ Συνέδρια.

Ζ. Κωλύματα γάμου. Μελέτη τῆς σημερινῆς πράξεως ἐν ταῖς κατὰ τόπους Ἐκκλησίαις ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀκολουθουμένης περὶ τούτων Ἐκκλησιαστικῆς διαδικασίας, καὶ ἐξασφάλισις ὁμοιομόρφου, εἰ δυνατόν, ὡς πρὸς τὰ ἄνωθι πράξεως ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Η. Περιβολὴ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Ἐμφάνισις καὶ ἀμφίεσις αὐτοῦ.

Θ. Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα. Μελέτη τοῦ ζητήματος ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πασχαλίου ἀπόφασιν τῆς Α΄. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ ἐξεύρεσις τρόπου πρὸς ἀποκατάστασιν συμπράξεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ.

IV. ΣΧΕΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΑΣ

Α. Διορθόδοξοι σχέσεις.

α) Σχέσεις τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τὴν ἱστορίαν.

1. Εἰρηνικὰ Γράμματα.
2. Δίπτυχα.
3. Ἅγιον Μύρον.
4. Τήρησις τῶν ἐκ τῶν Ἱδρυτικῶν Τόμων ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων.
5. Ἀμοιβαῖαι συναντήσεις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

β) Ἐνίσχυσις ὑφισταμένων σχέσεων διά:

1. Ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν Γραμμάτων.
2. Συγκλήσεως Θεολογικῶν Συνεδρίων.
3. Ἀποστολῶν Κληρικῶν καὶ Καθηγητῶν.
4. Ἐπαφῶν Θεολογικῶν Σχολῶν.
5. Ἀνταλλαγῆς Καθηγητῶν καὶ Σπουδαστῶν.
6. Ὑποτροφιῶν.
7. Ἀνταλλαγῆς Περιοδικῶν, Συγγραμμάτων καὶ λοιπῶν πληροφοριακῶν στοιχείων, ἀφορόντων εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.
8. Ἑορτασμοῦ μεγάλων Ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων διορθοδόξου σημασίας.

Β. Τὸ Αὐτοκέφαλον καὶ τὸ Αὐτόνομον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

α) Ἀνακήρυξις τοῦ Αὐτοκεφάλου:

1. Τίς ὁ ἀνακηρύσσων.
2. Προϋποθέσεις καὶ ὅροι.
3. Τρόπος ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου.
4. Τίνες αἱ σήμερον ἀνεγνωρισμέναι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι.

β) Καθορισμὸς τῶν ὅρων τῆς ἀναγνωρίσεως Ἐκκλησίας τινὸς ὡς Αὐτονόμου.

Γ. Ὀρθοδοξία καὶ Διασπορά. Ἐνεστῶσα κατάστασις καὶ κανονικὴ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Διασπορᾶς.

V. ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Μελέτη τῶν τρόπων προσεγγίσεως καὶ ἑνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν προοπτικῇ Πανορθοδόξῳ.

Β. Ὀρθοδοξία καὶ ἑλάσσονες Ἀρχαῖαι Ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι.

α) Καλλιέργεια φιλικῶν σχέσεων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἑνώσεως μετ' αὐτῶν διά:

1. Ἀνταλλαγῆς ἐπισκέψεων.
2. Ἀνταλλαγῆς καθηγητῶν καὶ σπουδαστῶν.
3. Ἐπαφῶν θεολογικοῦ χαρακτῆρος.

β) Μελέτη τῆς ἱστορίας, τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καὶ τῆς διοικήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

γ) Συνεργασία μετ' αὐτῶν.

1. Ἐν τοῖς Συνεδρίοις Οἰκουμενικοῦ χαρακτῆρος.
2) Ἐν ζητήμασι πρακτικῆς φύσεως.

Γ. Ὀρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία.

α) Μελέτη τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν σημείων.

1. Περὶ τὴν πίστιν.
2. Περὶ τὴν διοίκησιν.
3. Περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν (ἰδίᾳ προπαγάνδα, προσηλυτισμός, Οὐνία).

β) Καλλιέργεια σχέσεων ἐν τῷ πνεύματι τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης λαμβανομένων ἰδίᾳ ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου 1920 προβλεπομένων σημείων.

Δ. Ὀρθοδοξία καὶ αἱ ἐκ τῆς Μεταρρυθμίσεως προελθοῦσαι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι.

α) Αἱ ὁμολογίαι αἱ ἀπώτερον πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν κείμεναι.

1. Λουθηρανισμός.
2. Καλβινισμός.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΗΤΟ εὐλογία Θεοῦ ὅτι ἀπὸ τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἕως τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1961 συνῆλθεν εἰς Ρόδον Πανορθόδοξος Διάσκεψις, πρωτοβουλίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου. Ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν διὰ κανονικῶν Ἀντιπροσώπων (Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ λαϊκῶν Θεολόγων Καθηγητῶν) αἱ Ἐκκλησίαι Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Κύπρου, Ἑλλάδος, Πολωνίας καὶ Τσεχοσλοβακίας· παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν ἡ Κοπτικὴ Ἐκκλησία, ἡ Αἰθιοπική, ἡ Ἀρμενική, ἡ Συριακὴ καὶ ἡ τοῦ Μαλαμπάρ, ἤτοι αἱ λεγόμεναι Μεταχαλκηδόνιοι Ἐκκλησίαι. Παρίσταντο ὡσαύτως ὡς Προσκεκλημένοι—Παρατηρηταὶ ἡ Παλ. Καθολική, ἡ Ρωμ. Καθολική, ἡ Ἐπισκοπιανὴ—Ἀγγλικανικὴ καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλοι Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ παρατηρηταί.

Διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ τελέσεως ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Ἀντιπροσώπων κατ' ἐπανάληψιν τοῦ Ἱ. Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν σχετικῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ Θρησκευτικῶν Τελετῶν κατεδείχθη ἐμφανέστατα ἡ ἀναπόσπαστος ἑνότης καὶ ὁ ἄρρηκτος δεσμὸς τῶν ἁπανταχοῦ τῆς γῆς Ὀρθοδόξων ἔστω καὶ ἂν χρησιμοποιοῦν διάφορα γλωσσικὰ ἰδιώματα. Ἦτο εὐφροσύνη ψυχῆς καὶ ὀφθαλμῶν νὰ βλέπῃ κανεὶς «λαούς, φυλὰς καὶ γλώσσας» νὰ ὑμνοῦν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ «ἐν ποικίλαις γλώσσαις».

Ἐγένετο ὡρισμένως ἡ ἀπαρχὴ ἑνὸς ἔργου μετὰ μακρὰν περίοδον χρόνου. Ἐγράφη μία χρυσῆ σελὶς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν 225 ἑκατομμυρίων μελῶν

---

3. Μεθοδισταί.
4. Λοιπαὶ Προτεσταντικαὶ ὁμολογίαι.

β) Αἱ ὁμολογίαι αἱ ἐγγύτερον πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν κείμεναι.

1. Ἐπισκοπελιανοὶ γενικώτερον.
2. Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία.

Μελέτη τῶν δυνατοτήτων καλλιεργείας σχέσεων καὶ περαιτέρω προσεγγίσεως τούτων καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἐπισκοπελιανῶν καὶ Ἀγγλικανῶν, πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὑπαρχουσῶν θετικῶν προϋποθέσεων.

Ε. Ὀρθοδοξία καὶ Παλαιοκαθολικισμός.

Προώθησις τῶν μετ' αὐτῶν σχέσεων ἐν τῷ πνεύματι τῶν μέχρι σήμερον γενομένων θεολογικῶν συζητήσεων καὶ τῶν ἐκδηλωθεισῶν τάσεων αὐτῶν πρὸς ἕνωσιν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΣΤ. Ὀρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις.

α) Ἡ ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσία καὶ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ κινήσει.

β) Μελέτη τῶν θεολογικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων, τὴν σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὰς προϋποθέσεις τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν.

γ) Ἡ σημασία καὶ ἡ συμβολὴ τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδόξου συμμετοχῆς ἐν τῇ κατευθύνσει τῆς Οἰκουμενικῆς σκέψεως καὶ δράσεως.

VI. Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ

Α. Μελέτη καὶ ἐξεύρεσις τῶν πρακτικῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων δέον ὅπως ἐνισχυθῇ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Λαῶν ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς Πολιτισμὸς ὑφ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ.

Β. Διάδοσις τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ τὸν Κόσμον κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν.

Γ. Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς ἐπικράτησιν τῶν Χριστιανικῶν Ἰδεωδῶν τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀδελφοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης μεταξὺ τῶν Λαῶν.

Δ. Ἀνάπτυξις τοῦ ἔθους τῶν Ὀρθοδόξων ὁδοιπορίων πρὸς τὰ ἑκασταχοῦ ἱερὰ Προσκυνήματα.

VII. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Α. Ἡ Οἰκονομία ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

α) Ἔννοια καὶ ἔκφρασις τῶν ὅρων «Ἀκρίβεια» καὶ «Οἰκονομία» ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

β) Ἡ «Οἰκονομία».

1. Ἐν τοῖς Μυστηρίοις, τόσον τοῖς ἐντός, ὅσον καὶ τοῖς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τελουμένοις.
2. Ἐν τῇ ἀποδοχῇ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν αἱρετικῶν, τῶν σχισματικῶν, τῶν ἐκπιπτόντων. (Τίνες διὰ βαπτίσματος, τίνες διὰ χρίσματος, τίνες διὰ λιβέλλου, τίνες δι' εὐχῆς).
3. Ἐν τῇ λατρείᾳ.

Β. Ἡ ἀναγνώρισις τῶν Ἁγίων καὶ ὁ καθορισμὸς κοινῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως ἐν προκειμένῳ.

Γ. Ὀρθοδοξία καὶ ἄλλαι θρησκεῖαι.

Δ. Οἱ κατὰ παράδοσιν τρόποι μαρτυρίας τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ε. Ἡ εὐθανασία καὶ ἡ Ὀρθόδοξος θεολογία.

ΣΤ. Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ Ὀρθόδοξος θεολογία.

VIII. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Α. Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ νεολαία.

Β. Γάμος καὶ οἰκογένεια.

α) Τὰ περὶ τὸν γάμον προβλήματα.

β) Τεκνοποιΐα.

γ) Ἀγωγὴ τέκνων.

δ) Ἔλεγχος τεκνογονίας καὶ ὑπερπληθυσμός.

ε) Διαζύγια.

στ) Τεχνητὴ γονιμοποίησις.

Γ. Κοινωνικὰ ἱδρύματα, ἄσυλα, κ.λ.π. καὶ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα.

Δ. Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ αἱ φυλετικαὶ διακρίσεις.

Ε. Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ τὰ προβλήματα τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν τομέα τῶν ραγδαίων κοινωνικῶν μεταβολῶν.

της ἐν πνεύματι ἀπολύτου ἀγάπης καὶ συνεργασίας. Ἐνεφανίσθησαν βεβαίως εἰς τὴν ἀρχὴν μερικαὶ μικραὶ δυσκολίαι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης τὰς κατενίκησε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διὰ τῆς στενωτέρας γνωριμίας τῶν Ἀντιπροσώπων Μελῶν.

Μία ἐξαιρετικὴ πειθαρχία ἐξεδηλώθη ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ὀρθόδοξον σκέψιν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον ἔκφρασιν. Οἱ Σύνεδροι ὅλοι, ἀπὸ τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν κατενόουν τὴν μεγίστην ἀποστολήν των. Εἶχον βαθυτάτην συναίσθησιν τῆς βαρυτάτης εὐθύνης ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅπως δεικνύει καὶ τὸ εἰς ἄλλην στήλην τοῦ περιοδικοῦ τούτου καταχωρούμενον Μήνυμα τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως. Ἐνεβάθυναν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἔγραφον ἱστορίαν. «Πνεῦμα Κυρίου ἐφέρετο ἄνωθεν αὐτῶν».

Ἦτο ὁμολογουμένως πολὺ ψυχολογικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι, αἱ ἀποφάσεις ὅλαι ἐλαμβάνοντο ἐν ὁμοφωνίᾳ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου συμφώνως πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον πειθαρχημένην σκέψιν. Δὲν ὑπῆρχε αὐτόσε «Ἕλλην ἢ Ἰουδαῖος». Ὅλοι ἦσαν ἓν «σῶμα Χριστοῦ» μὲ Ἀρχηγὸν τὸν «Θεμελιωτὴν τῆς Πίστεως». Δὲν ἐξεδηλώθη καμμία παραφωνία, δὲν ἐνεφάνη καμμία καχυποψία, δὲν ἐνεφανίσθη κανείς, «οὗ κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλος», ὅπως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναμένῃ τις. Ἀμερόληπτοι Παρατηρηταὶ καὶ Δημοσιολόγοι, ξενόγλωσσοι καὶ Ἑλληνόφωνοι, ἐθαύμασαν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐθίχθησαν τὰ θέματα. Σπανίως εἰς συσκέψεις πολυαρίθμους καὶ πολυγλώσσους ἐπικρατεῖ τοιαύτη τάξις καὶ κατανόησις οἵα ἐπεκράτησε εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Διάσκεψιν, τὴν ὁποίαν τόσον γενναιοδώρως ἐφιλοξένησε καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ τόπου.

Μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν ἠκούετο τὸ βαθυσέβαστον ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ νῦν προκαθημένου Αὐτοῦ. Οἱ Ἅγιοι Σύνεδροι ἐτόνισαν ὅτι τὸ Κέντρον τοῦ Φαναρίου ἦτο ἀπὸ αἰώνων καὶ πρέπει νὰ εἶναι τὸ Κέντρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔδιδε καὶ δίδει τὰς γενικὰς καὶ κεντρικὰς κατευθύνσεις καὶ λαμβάνει τὰς ἀπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων πρωτοβουλίας. Ὅλοι οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐπανελάμβανον τὴν εὐλάβειάν των, ὁσάκις ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὰς Θείας Λειτουργίας καὶ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας ἐχρησιμοποιεῖτο πλειστάκις ἡ γλῶσσα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Βαθυτάτης σημασίας ὠφέλημα ἦτο καὶ ὅτι ὅλαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἀντιπροσωπεῖαι διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη ἐνισχύθησαν, ἀποκτήσασαι μεγαλυτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δύναμίν των. Κατενόησαν βαθύτερον τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξαιρετικῶν γεγονότων καὶ παγκοσμίων προβλημάτων ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας δυνατωτέρου μετώπου διὰ τὴν ἀφθονωτέραν ἐξυπηρέτησιν ὄχι μόνον τῶν οἰκείων ποιμνίων των, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερον τῶν οἰκείων Κρατῶν καὶ γενικώτερον τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Διότι αὐτὸ ὡρισμένως ἐσήμαινε ἡ συχνάκις ἀκουομένη κατὰ τὰς συνεδρίας ἔκφρασις «εἰρήνη ἐν Χριστῷ», «εἰρήνη κατὰ Θεόν». Ἀξιοπρόσεκτος εἶναι ἡ ἑξῆς παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἕνας τῶν σημαινόντων Ἀντιπροσώπων εἶχε κάμει: «Διαβλέπομεν», εἶπεν, «εἰς τὴν Πανορθόδοξον σύσκεψιν σημεῖα θελήσεως θείας διὰ μίαν προσπάθειαν ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Πανορθοδόξου ἑνότητος καὶ τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἀμοιβαίας συνεργασίας των».

Ἄλλο βῆμα ἐξ ἴσου μέγα ἦτο ἡ ἐξ ἀφορμῆς τῆς συσκέψεως τῆς Ρόδου στενωτέρα σύσφιξις τῶν λεγομένων Μεταχαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποστείλει Ἀντιπροσώπους—Παρατηρητάς. Ἡ εὐχὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία ὅλων τῶν τοιούτων Ἀντιπροσώπων ἦτο ὅπως ἀρθοῦν καὶ ἐπισήμως τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν περιστάσεων παρεμβληθέντα, δὲν ἀφήνουν τὰς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας νὰ ἔχουν πλήρη καὶ φανερὸν δεσμὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐμφαίνεται ὡς τόσον ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ μεταξὺ αὐτῶν μία εἰδικὴ σύσκεψις πρὸς τοῦτο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐνισχύσῃ καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν γενικῶς.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 332)

ΕΝΩ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ

«Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»

εὔχεται ὅπως ἐν ὑγείᾳ καὶ κατανύξει διέλθουν τὴν περίοδον τῆς Νηστείας τοῦ Τεσσαρακονθημέρου.

Παρακαλεῖ ὅσους ἐξ αὐτῶν δὲν ἐξόφλησαν τὴν συνδρομήν των νὰ τὸ πράξουν ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος. Παρακαλεῖσθε ἐπίσης, ὅπως ἐγγράψητε δύο τοὐλάχιστον φιλικά σας πρόσωπα ὡς συνδρομητὰς αὐτοῦ, χρησιμοποιοῦντες τὰ εἰδικὰ δελτάρια τοῦ παρόντος τεύχους.

Πολλὰ θὰ ὠφεληθοῦν, πολὺ θὰ χαροῦν διὰ τὸ πολύτιμον αὐτὸ δῶρον σας καὶ περισσότερον θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν διότι θὰ τοὺς δώσετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ».

A CHRISTMAS REMINDER TO OUR SUBSCRIBERS

THE "ORTHODOX OBSERVER"

Wishes you all good health and the fulfillment of your devotion during the Christmas Lent and the Advent of the Holy Season.

We kindly request those of you who have not renewed your subscriptions to do so when your subscriptions expire.

We kindly request you also to enroll as subscribers to the "Orthodox Observer" at least two of your friends, using for this the enclosed subscription forms.

The subscribers of your choice will be most pleased and grateful to you for your valuable gift which will give them this opportunity to become acquainted with and to benefit from the "ORTHODOX OBSERVER."

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΛΗ
Ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Αὐτοὶ κατευθύνουν τὴν πορείαν αὐτῆς πρὸς ἕνα τέλος, πρὸς τὸ ὁποῖον συνεχῶς πορεύονται καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν φύσιν τοῦ πνεύματός των. Αὐτοὶ δίδουν νόημα εἰς αὐτήν. Ἡ πορεία τῆς ζωῆς κάθε μεγάλου ἀνδρὸς εἶναι μία φωτεινὴ γραμμὴ τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, ὁ ὁποῖος ἀποτυποῖ εἰς τὴν ἐποχήν του τὴν πνευματικὴν δημιουργίαν του. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν ἀνήκουν εἰς μίαν ἐποχήν, οὔτε εἰς μίαν φυλήν· πληροῦν τὴν ζωὴν μὲ τὰς εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματός των, καὶ μετέρχονται ἀπὸ τὸν τοπικισμὸν πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ μνήμη των δίδουν νόημα εἰς τὴν ζωήν, πλουτίζουν μὲ τὰς ἠθικὰς ἀξίας αὐτήν, τὸν ὁποῖον πλοῦτον οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀφαιρέσῃ.

Παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπάρχουν οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζουν τὴν ἐποχήν των. Ἡ ἠθικὴ μορφὴ τοῦ χαρακτῆρος των, τὸ ἀνεπίληπτον τῆς σκέψεώς των, καὶ ἡ ἰσχυρὰ θέλησίς των, καθορίζουν τὴν πορείαν τοῦ κόσμου καὶ γίνονται οἱ φυσικοὶ ὁδηγοί του. Φωτίζουν καὶ ἐξευγενίζουν κάθε τι τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται μέσα εἰς τὰ ὅρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκτείνεται ἡ ἐνέργειά των, καὶ συντελοῦν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ μέλλοντος. Ἡ μνήμη των παραμένει μέσα εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ πνεύματος, ὡς διαρκὲς μνημόσυνον τῆς ἀξίας των, παρατείνεται καὶ διαιωνίζεται ἡ ἐνεργητικότης των καὶ διδάσκουν τοὺς αἰῶνας μὲ τὸ φῶς τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ πνεύματός των.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν χορείαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐξέχουσαν θέσιν κατέχουν αἱ μορφαὶ τῶν ἡρώων τῆς πίστεως, τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ ἰσχυρὰ θέλησίς των καὶ ὁ ἀδαμάντινος χαρακτὴρ των συνέβαλον πολὺ εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ζωῆς. Ἐφώτισαν τὴν ἠθικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐποχῆς των, διεμόρφωσαν τὴν ζωὴν καὶ ἔθεσαν τὰ θεμέλια τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεχίζουν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ τάφου νὰ διδάσκουν, καὶ νὰ χύνουν τὴν θείαν ἀνταύγειαν τοῦ πνεύματός των εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς πρωτοπόρους τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς, μύστης τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν, πρωτεργάτης τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως καὶ διαπρύσιος κῆρυξ τῆς ἀληθείας τοῦ πνεύματος κσὶ τῆς ἀρετῆς, εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος. Ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὕψους του, καὶ τοῦ ὕψους τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας, προβάλλει ἡ ἱερὰ μορφή του, πλαισιουμένη μὲ τὸν φωτοστέφανον τοῦ μαρτυρίου του καὶ τῆς ἀποστολικῆς ἀθανασίας του.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ὑπῆρξεν ἕνας διαρκὴς ἀγὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἐκείνου, διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διακήρυξιν τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἡ ἱερὰ μορφή του, ἡ πνευματικὴ μεγαλοφυΐα του, τὸ ἠθικὸν ἀνάστημά του, καὶ ἡ βαθεῖα πίστις του, κατέστησαν αὐτὸν ἕνα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ζωῆς, ὥστε ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, Ὀρθόδοξος καὶ μή, νὰ τὸν τιμᾷ καὶ τὸν θεωρῇ ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἀπόστολον καὶ Ἅγιον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας συναντᾶται μὲ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Ἰορδάνην, πλησίον τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὅτε καὶ παρέμεινε πλησίον Αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν. Δὲν γνωρίζομεν τί συνεζήτησαν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐπείσθησαν, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας, διὰ τοῦτο πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως πορεύεται πρὸς τὸν ἀδελφόν του Πέτρον καὶ λέγει, «Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν», καὶ ἔτσι ὁ μύστης γίνεται ὁ μυσταγωγὸς τῆς μεγάλης ἀγγελίας. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶναι ὁ πρῶτος μαθητής, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θείας Διακονίας Του. Ἦτο ἁλιεὺς εἰς τὴν Τιβεριάδα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησε διὰ τὸ μέγαλον ἔργον του. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς συγκροτεῖ τὴν δωδεκάριθμον χορείαν τῶν μαθητῶν Του, τὴν χορείαν τῶν ἠθικῶν κατακτητῶν τῆς οἰκουμένης. Ἐκεῖ εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Τιβεριάδος ἐτελέσθη ἡ μυστικὴ ἱεροτελεστία τῆς καταθέσεως τῶν θεμελίων λίθων τῆς νέας πνευματικῆς οἰκοδομῆς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ τοῦ οὐρανίου Δεσπότου ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ διέδιδον εἰς τὸν κόσμον τὰς αἰωνίους ἀρχάς Του, ἐκ τῶν ὁποίων πρῶτος καλεῖται ὁ Ἀνδρέας. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρωτεργάτης τῆς νέας ἠθικῆς τοῦ κόσμου οἰκοδομῆς καὶ δικαίως θεωρεῖται ἕνας ἐκ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν του ὀλίγα γνωρίζομεν, τὰ ὁποῖα μᾶς διηγοῦνται τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια. Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, καὶ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου, καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ πλησίον τῆς Γεννησαρέτ. Ἔλαβον μικρὰν μόρφωσιν αὐτὸς καὶ ὁ Πέτρος, διότι ὁ πατήρ των ἦτο πτωχός. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος εἶναι οἱ μόνοι Ἀπόστολοι οἱ ὁποῖοι ἔφερον Ἑλληνικὰ ὀνόματα καὶ ἐκεῖνοι ὡδήγησαν τοὺς Ἕλληνας οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὸν Ἰησοῦν. Ὁ Ἀνδρέας ἦτο προωρισμένος ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας διὰ τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα. Μετὰ τὴν κλῆσιν του ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησε τὸν Θεάνθρω-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 332)

Message of the Pan-Orthodox Conference in Rhodes

GLORY to the Holy, Consubstantial, Life-giving and Undivided Trinity.

Brothers and beloved children in God, Grace be with you all from our Lord Jesus Christ.

It has pleased Christ our Supreme Shepherd to bring us together in this blessed Island of Rhodes. We represent our Holy Churches in every place. Our purpose is to proclaim to the world, as far as we are able, the message of our One and Undivided Church; to manifest our unity and to address ourselves to the specific work and purpose of this Conference. In humility of spirit and with good will, we address our words to all on the conclusion if our conference which has been so inspired and abundantly blessed by God.

We are conscious of our great responsibility before God and men. Within the strict limits of our responsibility here, we have examined the issues committed to us in a brotherly and united spirit. We have unanimously decided on the subjects to be included in the agenda of the future pro-Synod. These subjects have long occupied the attention of our local and national Orthodox churches and of the Christian world in general. We have now defined them more precisely in the form of the agenda for study and examination at our future pro-Synod. Our hope is that, God willing, they will prepare the way for solutions and for good and clear decisions to be taken by the Ecumenical Synod which will follow.

Our assembling here has been a great event. We were not unaware of the fundamental and most evident fact that the eyes of all the members of our churches everywhere, and indeed of the whole ecumenical Christian world, were fixed upon us and our task. Orthodoxy was meeting for the first time after a long period in a Conference which was very representative of her plenitude. During all these days the representatives of the churches were fully aware of the significance of this event and of their responsibility in face of the very great expectations of the world.

We have come to the end of our Conference strengthened in our faith, our hope and our love, and assured of the strength in unity of our Holy Orthodox Church.

We have particularly considered the responsibilities of our local national churches in the contemporary world, and the problems of daily life of faithful members of our churches and of humanity in general. We write, therefore, to assure all men that Orthodoxy realizes its full responsibilities and obligations towards them.

We believe that our local national Orthodox sister churches preserve the saving faith of our Fathers and that they continue in that unity, which is the ikon of the mystical and supernatural unity of the All-Holy, Sovereign, and co-regnant Godhead. It was this unity, both profound and imperturbable, which was manifested by our Orthodox Church on this present historical occasion.

The symbol of the existence of the Church on earth is the unity in love, the fulfilment of the "new commandment" (John 13, 14) which the Lord gave us. "His divine power has bestowed on us everything that makes for life and true religion, enabling us to know the One who called us by his own splendour and might" (II Peter 1, 3).

"Our Church is not bricks and mortar, but faith and life." The soul of every man is created by the Holy Spirit in the Church and through the Church. And the Church proclaims to the world the good news of the peace of Christ and the fulfilment of the work of reconciliation. as says St. Paul, the apostle of nations. (II Cor. 5, 18).

More than ever today, we are called to fulfill the Law of Christ, to bear one another's burdens, and to conduct ourselves as we should "in God's household, that is, the Church of the living God" (I Tim. 3, 15). We believe that in the present and in the future our course will be the same as it was in the great historic periods of the history of our Church, and that it will be a course of edification and support of the one Body of Christ unto the redemption of God's own possession and the praise of His Glory. (Ephes. 1, 14).

We are conscious of our great responsibility before God for the souls of men, of all men, of all living on the face of the earth and created of one blood. We continue under the protection of One, Holy, Catholic and Apostolic Church. In fulfilment of the commandment of love given by the Lord and in His Name, we call upon you all, brothers who are far off and those who are nigh, to have peace with one another (Mark 9, 50) — the peace of Christ, the peace of our God which passeth all understanding.

We have been strengthened through the prayers and vows of our Churches, of their venerable pastors and of their members everywhere, of whose pious spirit we are the bearers and interpreters. We also greet in love all of our brothers from the ancient East, with whom we have so long retained many bonds of fellowship of thought and sentiment. We greet also those in the West, with whom we have never ceased to cooperate in fulfilment of the commandment of our Lord "that all may be one," for which our Holy Church prays unceasingly.

In all these things, we look unto Jesus who is the Perfector of our faith. We express the hope that He will keep us and His whole world in His Love and Grace; and we pray that Christ the Prince of Peace will preserve

Delegations of The Orthodox Churches at The Panorthodox Meeting of Rhodes

ECUMENICAL PATRIARCHATE

1. His Eminence, the Metropolitan of Philippus, Neapolis and Thassos Chrysostomos, President.
2. His Eminence, the Metropolitan of Sardes Maximos.
3. His Eminence, the Metropolitan of Imvros and Tenedos Meliton.
4. His Eminence, the Metropolitan of Myron Chrysostomos, Professor at the Theological School of Halki.
5. The Reverend Megas Oekonomos George Anastasiades, Professor at the Theological School of Halki.
6. His Honor Megas Protonotarios Emmanuel Photiades, Professor at the Theological School of Halki.
7. Basil Anagnostopoulos, Professor at the Theological School of Halki, Assistant Secretary.

CHURCH OF ALEXANDRIA

1. His Eminence, the Metropolitan of Pylousiou Parthenios.
2. His Eminence, the Metropolitan of Leontoupolis Constantinos.
3. His Eminence, the Metropolitan of Noubia Synesios.
4. His Eminence, the Metropolitan of Carthage Parthenios.
5. His Eminence, the Metropolitan of Akra Eustathios.
6. The Very Reverend Nikodimos Galiatsatos.

CHURCH OF ANTIOCH

1. His Eminence, the Metropolitan of Epiphaneia Ignatios.
2. His Eminence, the Metropolitan of Emessis Alexander.
3. His Eminence, the Metropolitan of Halep Elie.
4. Professor Eugene Michailides.
5. The Very Reverend Archimandrite Athanasious Skaf, Secretary.

CHURCH OF JERUSALEM

1. His Eminence, Archbishop of Philadelphia Epiphanios.
2. His Eminence, Archbishop of Kyriakoupolis Aristovoulos.
3. The Very Rev. Archimandrite Germanos, Skevofylax.
4. Professor Basil Vellas.
5. Professor Panagiotis Trembellas.

CHURCH OF RUSSIA

1. His Eminence, Archbishop of Yaroslav and Rostov Nikodemus.
2. His Eminence, Archbishop of Brussels Basil Krivoschein.
3. Right Reverend Bishop of Tallin Alexis.
4. The Very Reverend Protov. Vitalius Borovoi, Assistant Professor.
5. Mr. Alexis Botefsky, Secretary of the Foreign Relations Department of the Church of Russia.
6. Mr. Ivan Varlamoff, Member of the Foreign Relations Department of the Church of Russia.
7. Mr. Victor Alexeeff, Translator of the Delegation.

---

unperturbed "peace upon earth and good will among men."

May Love cast out fear.

May God the Lord preserve the Church.

May grace, mercy and peace be with us from God the Father and His Son Jesus Christ, in truth and love. (II John 3).

CHURCH OF SERBIA

1. His Eminence, the Metropolitan of Zagreb Damaskinos.
2. His Eminence, the Bishop of Timokiou Emilien.
3. The Right Reverend Bishop of Zitsi Basil.
4. The Very Rev. Protonotarios Miloutin Petrovitch.
5. Professor Traian Kostitch.

CHURCH OF ROMANIA

1. His Eminence, the Metropolitan of Moldavia Joustino.
2. The Right Rev. Bishop of Arad Corneanou Nikolas.
3. The Right Rev. Bishop of the Rumanian Churches of America Andrea Moldovanu.
4. The Rev. Archpriest Stan Liviou, Professor of Theology.
5. The Reverend Grigorius Gernayianu.
6. Hon. Prof. Nikolas Tsitesko.
7. Hon. Prof. Lukiano Florea.

CHURCH OF BULGARIA

1. His Eminence, the Metropolitan of Stara-Zagora Klimis.
2. His Eminence, the Metropolitan of Lovets Maximos.
3. The Right Reverend Bishop of Leukia Parthenius.
4. The Rev. Protopr. Professor Stefan Tsagoff, Academician.
5. Hon. Professor Dimitri Doulgeroff.
6. The Rev. Prof. Apostolos Michailoff.

CHURCH OF CYPRUS

1. His Eminence, the Metropolitan of Paphos Gennadios.
2. The Rev. Archimandrite Constantinos Leukosiatis, Principal of the Seminary "Apostolos Varnavas."
3. Professor Andreas Mitsidis.

CHURCH OF GREECE

1. His Eminence, the Metropolitan of Mytilini Jakobos.
2. His Eminence, the Metropolitan of Maronias Timotheus.
3. His Eminence, the Metropolitan of Jannena Seraphim.
4. Hon. Prof. Basil Ioannidis.
5. Hon. Prof. Hamilkas Alevizatos.
6. Hon. Prof. Panagiotis Bratsiotis.

CHURCH OF POLAND

1. His Beatitude, the Metropolitan of Varsovia Timotheus.
2. The Right Reverend Bishop Stephan.
3. The Reverend Protopr. Gomasky.
4. The Reverend Protopr. Gosko.

CHURCH OF CZECHOSLOVAKIA

1. The Right Reverend Bishop Dorothey (of Priasevo).
2. The Prot. Novac George.

DELEGATIONS OF LESSER EASTERN CHURCHES

Coptic Church

1. His Eminence, the Metropolitan Clement Kinor Rader.
2. The Reverend Ioannis Grigis Markos.
3. The Reverend Makarius El Suryani.
4. Hon. Tadros Michel Tadros.

Ethiopian Church

1. His Eminence, the Archbishop in Jerusalem Philippos.
2. The Reverend Abuna Abba Hampte Mariam.

Armenian Church

1. The Right Reverend Bishop Jerobé Manukian.

Syrian Orthodox Church of Antioch

1. His Eminence, the Archbishop Gregorius Boulos.
2. The Rt. Rev. Bishop of Homs Meletios Barnabas.
3. The Rt. Rev. Archim. Salibre Shamdon Isaac.
4. Hon .Mr. Tama-Khoury.

Church of Malabar

1. His Eminence, the Bishop Philoxenos Daniel.
2. The Reverend K. Philippo.

OFFICIAL GUESTS AND OBSERVERS OF THE NON-ORTHODOX CHURCHES

Anglican Church

1. The Most Rev. Archbishop in Jerusalem McInnes.
2. The Rev. John Findlow, Chaplain of the Anglican Church in Athens.

Episcopalian Church of U.S.A.

1. The Right Reverend McDonald.

Old Catholic Church

1. The Reverend Professor Küppers.

World Council of Churches

1. The Reverend Francis House.
2. The Reverend Raymond Maxwell.
3. Hon. Dr. Nicholas Nissiotis.

* * *

1. The Rev. Christ Dumont.
2. The Rev. Duprés.
3. The Rev. Wenger.
4. The Rev. Ath. Van Druyven.
5. Prof. Friedrich Heiler.
6. Prof. Meinhold.
7. The Rev. P. Emmanuel.
8. The Rev. Seraphim Surensky (Rumanian Priest from U.S.A.).
9. Mr. Leo McMuhon.
10. Mr. Christ King.

ORTHODOX OBSERVERS

1. His Em. the Metropolitan of Demetrias Damaskinos.
2. His Em. the Metropolitan of Kos Emmanuel.
3. His Em. the Metrop. of Leros and Kalymnos Isidoros.
4. The Right Reverend Bishop of Nyssa Germanos.
5. The Right Reverend Bishop of Meloa Emilian.
6. The Very Reverend Prof. Jerome Kotsonis.
7. Hon. Prof. Joannis Karmiris.
8. Hon. Prof. Constantine Bonis.
9. Hon. Prof. Gerassimos Konidaris.
10. Hon. Prof. Michael Siotis.
11. Hon. Prof. Joannis Trakas.
12. Hon. Prof. Demetrios Tsakonas.
13. Hon. Haralampos Harissiadis (Ecumen. Patriarchate).
14. The Very Rev. Archimandrite Dionysios Bairaktaris.
15. The Very Rev. Archimandrite Stylianos Harkianakis.
16. The Very Rev. Archim. Damaskinos Papandreou.
17. The Very Rev. Archim. Cosmas Papadopoulos.
18. The Very Rev. Archim. Pierre l'Huillier (of the Moscow Exarchate in Paris).
19. The Very Rev. Archim. André Skrina (Rumanian from Paris).
20. Mr. S. Alexiou.
21. Hon. Mr. Andreas Keramidas.
22. Mr. E. Moutsoulas (Orthodox Youth Organization "Syndesmos").
23. Mrs. Laura Bulton (U.S.A.).

ARRANGEMENTS COMMITTEE

1. His Em. the Metropolitan of Rhodes Mr. Spyridon.
2. His Em. the Metropolitan of Carpathos Mr. Apostolos.
3. The Right Reverend Bishop of Achaia Panteleimon.
4. His Excellency Mr. Agis Kapsambelis.
5. His Excellency Mr. Th. Baizos.
6. His Ex. the Prefect of Dodecanese Mr. A. Joannou.
7. Hon. Michael Petridis, Mayor of Rhodes.
8. Mr. D. Poulakos.
9. Prof. Hamilkas Alevizatos.
10. Prof. Basil Joannidis.
11. Mr. Th. Vaidis.
12. Mr. E. Pyrlas.

ARRANGEMENTS COMMITTEE SECRETARIAT

1. Mr. Ath. Arvanitis.
2. Mr. Alex. Malis.
3. Mr. Chr. Anagnostou.

LIAISON

1. Mr. Ant. Palamourdas.

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 328)

Εἰς τὴν Σύσκεψιν τῆς Ρόδου παρευρέθησαν καὶ Παρατηρηταὶ τῆς Παλ. Καθολικῆς, τῆς Ρωμ. Καθολικῆς, τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς, μὲ στοργὴν καὶ εὐλάβειαν ἐκφρασθέντες ὅλοι ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ Ὁποία, λόγῳ τῶν καιρικῶν περιστάσεων, ὄχι μόνον διετήρησε τὴν ἀλήθειαν τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τὴν κατησφάλισε μὲ τὴν μέχρι τοῦδε ἱστορικήν της πορείαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Δὲν πρέπει νὰ κλείσουν αἱ γραμμαὶ αὐταὶ χωρὶς νὰ ριφθῇ ταπεινῶς καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ν' ἀκολουθήσῃ συντόμως ἡ Προσύνοδος ἐντὸς τῶν προσεχῶν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, κατόπιν ἐννοεῖται καταλλήλου προπαρασκευῆς ὅπως εἶχε γίνει καὶ διὰ τὴν τῆς Ρόδου. Ἔχει ἀνυπολόγιστον σημασίαν τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς αὐτήν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ λάβουν μέρος οἱ αὐτοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἀντιπρόσωποι Ἐκκλησιῶν. Ἔχει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ γνωρίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι θετικώτερα διὰ τῆς ἤδη ἐξασφαλισθείσης ἀπολύτου συνεργασίας ἐν τῇ Διασκέψει τῆς Ρόδου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 329)

πον καὶ ἔθεσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης Του. Δὲν εἶχε τὴν πνευματικότητα καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἀδελφοῦ του Πέτρου, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον γνωστὸς ὅσον ὁ Πέτρος. Ἡ σκιὰ τοῦ Πέτρου ἐκάλυπτε αὐτόν, ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας δὲν ὑπελόγιζεν εἰς τὰ πρωτεῖα, ἀλλ' εἰς τὸ ἔργον. Ἡ σκέψις του εἶναι πάντοτε τὸ καθῆκον, ἡ πιστὴ διακονία τοῦ Κυρίου Του. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶναι ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος σημειοῖ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν εὐγενῆ χορείαν τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ τοῦτο καὶ Πρωτόκλητος καλεῖται.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὑπῆρξε μεγάλος εἰς τὴν σκέψιν καὶ εἰς τὸ ἔργον του καὶ ὡς μεγάλος ἀφῆκε τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον ἔστεψε τὴν μεγάλην μορφήν του.

A Triumph of Orthodoxy
The Pan - Orthodox Conference at Rhodes

SEPTEMBER 24 — OCTOBER 1, 1961

By FRANCIS HOUSE
Associate General Secretary of the World Council of Churches

Mr. Francis House headed the three-man team of World Council of Churches observers to the pan-Orthodox Conference at Rhodes.

"Hopes entertained for many centuries and noble efforts for decades of years" lay behind the meeting of the pan-Orthodox Conference at Rhodes, said Metropolitan Chrysostomos of Myron in his sermon at the opening liturgy.

The last official pan-Orthodox meetings took place in the 17th century — at Jassy, Rumania, in 1642 and Jerusalem, 1672. Ever since 1920 intensive efforts have been made by the Oecumenical Patriarchate to convoke a representative "pro-Synod," which could prepare the way for a Synod which would be comparable to the Seventh Oecumenical Council held at Nicaea in 787, eleven hundred years ago. Orthodox leaders have become convinced that the different patriarchates and national churches constituting the Orthodox Church must meet both to regulate their internal affairs, and to consider their collective attitude to problems of the modern world and to Christians of other confessions. But the two world wars, revolutions and changed conditions in a number of "Orthodox countries" frustrated the attempts to get together a really representative body. (The nearest approach was the conference at Mount Athos in 1930, but at this the Patriarchate of Moscow could not be directly represented).

In September 1961 this hope was at last realized. Strong delegations of bishops, priests and lay theologians from the twelve major Orthodox churches met in Rhodes for a conference, which Metropolitan Chrysostomos described as a "presentation of Orthodoxy on the pan-Orthodox, pan-Christian and world wide levels." Orthodoxy's transcendence of political, ideological and cultural differences and antagonisms was dramatically symbolized by the united celebrations of the Holy Liturgy by the bishops leading the twelve delegations. At an early session the conference agreed that under the chairmanship of the representative of the Oecumenical Patriarchate (the octogenarian Metropolitan Chrysostomos of Philippi) there should be a praesidium composed of the leaders of the delegations from the "ancient Patriarchates" of Alexandria, Antioch and Jerusalem, and from the more modern Patriarchates of Russia, Serbia and Rumania, thus striking a perfect balance between the older and newer, and between the different cultural traditions represented. The Message of the conference and the agenda of the pro-Synod were accepted by unanimous vote, and the Message was solemnly read in the three official languages — Greek, Arabic and Russian, in the traditional place after the Gospel in the final Liturgy.

How then can the achievement of the conference be summed up? As one of the three observers from the World Council of Churches who had the privilege of being present at this historic meeting, I would venture tentatively to suggest the following points, subject to correction by Orthodox friends and colleagues.

First, as has already been indicated, the mere fact that such a fully representative Orthodox meeting could be held at all at this juncture of history was of really crucial importance. Other confessions have held several world meetings this century: the Orthodox have not been able to do so.

Secondly, the meeting realized a great vision of the Oecumenical Patriarch of Constantinople, Athenagoras. Without his determination and persistence the meeting would never have taken place. One result has been a reaffirmation in practice of the special function of the Oecumenical Patriarchate — not as a Papacy in the Roman sense, but as the catalytic agency specially responsible for maintaining relations between the autocephalous (independent) churches which make up the Orthodox Church. The decision to associate a "praesidium" consisting of the leaders of the six senior delegations with the representative of the Oecumenical Patriarchate who chaired the conference, probably represents the shape of things to come On the one hand, Constantinople is loved and honoured as *primus inter pares* (first among equals) and retains responsibility for initiatives in inter-Orthodox affairs; on the other hand, as an effective working arrangement and symbol that they fully share in these responsibilities, the chairmen of the commissions are leaders of other Orthodox churches, which can also make proposals to Constantinople for action on all matters of common concern. In view of suggestions that have

been printed that this development was only a result of Russian political pressure, it may be well to add that the representatives of the Patriarchate of Alexandria and of the Church of Greece also favoured this development.

Thirdly, the Conference most powerfully manifested the basic unity of the Orthodox Church in faith and liturgy. There were many different currents of opinion on lesser matters, but the solemn celebrations of the liturgy by the heads of the twelve delegations beneath the ikon of the twelve apostles on the day of Pentecost, the harmonizing of the litanies and responses in Greek, Slavonic, Arabic and Rumanian, the exchange of the kiss of peace before the recitation of the Nicene Creed ("Let us love one another, that we may with one mind confess"), the solemn prayers by name for the Patriarchs and Archbishops of all the autocephalous churches according to the diptychs* of Constantinople, and the visible sharing together in the communion of Greek and Slav, Arab and Rumanian, left an unforgettable impression of liturgical and historical unity.

Fourthly, the opportunities for personal meetings at meals, on the pilgrimage to Patmos which preceded the meetings, and at Athens after it, were of incalculable value. All kinds of misunderstandings and apparent disagreements could be resolved, or at least seen in a new light, as the result of face to face encounter. New understandings and personal friendships, which decades of correspondence could never have produced, thus became possible. The unanimous agreement on how to pose such delicate problems as those of peace and colonialism illustrate this fact.

For example, the Russian delegation began by urging the conference to adopt a forceful attitude on world political problems, including a call for "general and complete disarmament," "the peaceful removal of vestiges of the Second World War which continue to pollute the atmosphere," and "the end to all manifestations of the criminal colonial system." In the end it was agreed that these subjects should be included in the agenda in the following terms: "The contribution of the different Orthodox churches to the acceptance of the Christian ideals of peace, freedom, brotherhood and Love between the nations"; "Orthodoxy and racial tensions"; and "Orthodoxy and the problems of Christians in areas of rapid social change." Again the Russians secured the deletion of the item concerning methods of combating atheism, but all agreed to include "the ways of witness of Orthodoxy in the world according to the Orthodox tradition" which made the same point in a positive way.

Among the many other significant changes in the long agenda accepted for discussion in the churches in preparation for the pro-Synod, we may note: "the more complete participation of the laity in the whole life of the church"; "the wider use of the Old Testament in worship"; "the search for a system for the election of bishops in closer conformity to the canons"; "the appearance and dress of the clergy"; and "the relations of the Orthodox churches in different countries with one another and with the Oecumenical Patriarchate according to the canons and history." On the other hand, the conference voted to exclude from the agenda the subject of the rules against the marriage of the higher clergy. The Message of the conference was a call to the Orthodox Churches to take up their full responsibilities in the modern world for the sake of all Christians, and indeed of all mankind

The conference advocated study of the possibilities of closer relations especially with the Old Catholic and Anglican churches. They "greeted with love" Christians of the West "with whom we have never ceased to collaborate for the accomplishment of our Lord's command 'that they may all be one.'" But the presence of observers from the Coptic, Ethiopian, Armenian, Syrian and Malabar churches, and the conversations with them were of exceptional ecumenical importance. With the possible exception of some abortive conversations in the 12th century, no such official meeting between the Orthodox and the "Ancient Oriental Churches" had occurred since Chalcedon (451 A.D.). Of them the Message said: "We greet with love all our brothers of the ancient Orient, with whom we are linked by long and unchangeable bonds of affinity of heart and thought which have existed for centuries."

If the plans that have been made informally and otherwise for following up these initial conversations (*e.g.* visits to Malabar by Orthodox delegates to the Third Assembly of the World Council of Churches at New Delhi), the beginning of a movement towards the reunion of the Orthodoxy and the ancient oriental churches, may well prove to have been one of the most significant achievements of the Rhodes Conference.

In general, the holding of the conference and what was done at it can be described, in the phrase made classic after the last Oecumenical Council (in 787 A.D), as a "triumph of Orthodoxy."

* Tablets containing the names of those for whom prayers are specially offered at the Eucharist. The inclusion of the names of the head of a church in these lists is a symbol of full communion and unity with that church.

ΑΙ 1001 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Εἰς ὕψος 1080 μέτρων ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους Ταῦρος τῆς Τουρκίας ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν καθηγητῶσ Σουχέϊλ Οὐνβὲρ καὶ Μουμπὶν Μπέκεν, τοῦ Πανεπιστημίου Σταμπούλ, τὰ ἐρείπια τῶν ἱερῶν πόλεων Μπαράττα καὶ Δέρβη, περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ὑπῆρχον 1001 ναοί, βωμοὶ καὶ ἐκκλησίαι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

THE OBJECT OF CHRISTIAN LOVE

By HIS EMINENCE, METROPOLITAN OF ELAIA ATHENAGORAS

Sermon of His Eminence Metropolitan of Elaia Athenagoras, delivered in Montreal, Sunday, Oct. 8, 1961, during the televized Divine Liturgy by the Canadian Broadcasting Company from the new Greek Orthodox Church of St. George in Montreal. The theme of Christian love with which it deals, is especially timely in these days of strife and contention.

"If ye love them which love you what thank have ye? But love ye your enemies and do good."
(St. Luke 6:32-35)

The lesson from the sixth chapter of the Gospel according to St. Luke reveals to us how large and beautiful are the vistas of Christian life, how complete and meaningful are the teachings of the Gospel of Christ.

The followers of Christ are hereby advised to avoid limiting themselves to the narrow space of the self because human life has acquired new and broad dimensions. Within the limits of human nature a new element has entered in a way that was never before witnessed. The eternal Word of the living God was incarnated and was made man and thus our life has been elevated into a level of higher dignity. The human heart was gifted with qualities and feelings never before experienced. To our weak nature was given the ability to see itself changed while new relations were initiated with the others in ways unknown before.

Christ has lent to those who believe in Him His own eyes to see others not as wolves and prey, but as friends and brothers and children of the same father. Christ has lent His heart to those who accept the Gospel He came to reveal. and they felt the impulses of love that had never before been felt. Now human love was widened to include within its own sphere even those with whom we disagree, those with whom we are not on good terms; not only friends and relatives but our enemies as well.

It was Christ among all the teachers of the world Who meant the doctrine He taught, "Love your enemies and do good." Because Christ was what the others could not be. They were mere human beings who had received from above enlightenment to teach the others. Christ was the source of enlightenment. What was spoken for the good of mankind was His own. For it was He "who spake by the prophets."

"Love your enemies," He says. When Christ speaks He does not merely offer advice, as others did. What He says He also practices. He Himself does the truth which He came to reveal. Others speak about the truth from which they often abstain and often contradict themselves because they say and do not.

When Christ offers to us the commandment of love He means that we have the ability to practice it and enlarge ourselves into becoming a world by itself, a microcosm, a small world. We know that the large world, the macrocosm, contains an entire variety of opposites. There are the beautiful and the ugly, the young and the old, the right and the wrong. Tolerance and purpose and discipline can be traced almost everywhere as a universal law preserving balance; because God has ruled everything to be sustained there, and nothing be rejected. All have a place within the limits of the world regardless of their physical composition or their opposition to other things.

Now our small world, the personal cosmos of the Christian individual, is expected to picture the same order and balance and tolerance. There must be a place in our innermost being where we may silently recognize in our enemies the indestructible image of God. This recognition will teach us to practice forbearance and at the same time it will dictate to us ways to check their devilish plans and destructive efforts. It is necessary to take measures to discipline them to do right and avoid wrong, and walk peacefully with God and man. This way we establish balance within our personal world, while by practicing externally tolerance we further the purpose of brotherhood.

While this kind of tolerance is a condition old in the nature of things, it is something new in the realm of human relations; because the old advice was not conducive to tolerance, but rather suggestive of offence: "Love your neighbour and hate your enemy." Now, with Christ in command of human history and behavior, the old practice is overruled and a new law is proclaimed: "Love not only your neighbour, but also your enemy."

People often raise the question: How is it possible to love my enemy? Here is the answer. Do you remember what Christ did when some people tried to ridicule Him while nailed on the Cross; He did not curse them but prayed for them. This is the answer. He did not give the commandment to be practiced by others. He Himself practiced what He had proclaimed as a law to those who believe in Him.

If we pray for our enemies we may win them back and save them and heal their hearts. If, however, we offend them with malice and vindictiveness we lose them. If we leave them unchecked to do whatever their evil in-

tentions dictate, we abandon them, we hate them. If we neglect them we afford them with opportunity to hurt us and hurt themselves. If we permit them to proceed with their atrocious ways and conquests, we defeat the purpose of brotherhood and let confusion dominate life and servitude replace freedom and justice.

But who can be so strong as Christ? Yes, this is true: No one! But no one has the right to reject something as unrealistic unless one has tried it and saw it failing. Did we really try to abide by this broad commandment of our Lord? Perhaps very little. In reality, however, this Christian law stands unpracticed, though widely praised as one of the distinct characteristics of Christian ethics. It is either considered unrealistic or confused with sentimentality when loving is taken to mean only liking.

Now we learn from the observations of moralists and psychologists that we must acknowledge a difference between loving and liking. They say that liking is capricious and often is referred to intimate preferences and attractions that both things and persons may exercise upon others. Loving is the outcome of personal volition; it is a product of the will. In other words, the motive of liking is biological and often is taken as amoral, that is, neutral and beyond ethics. The criterion, however, of loving is rational and always moral, because love is motivated by our personal decision and its object is not a thing which may satisfy our esthetical preferences. The object of love meant by Christ is always a person, God the person par excellence and man the image of the Divine Person.

God is not to be loved capriciously, nor is man. We degrade God and ridicule man unless we love them volitionally, by our free decision and will. We cannot exercise our ability to love unless led by our free will. This freedom is expected to guide our hearts to reach both the friend and the enemy. We have to admit nevertheless that to reach the enemy by love is difficult; but it is certainly heroic, possible and rewarding. The fact is that we have not exercised our will to love according to the standards of Christ. Personal moods, national traditions, and contemporary events and influences seem to have replaced our free will and still guide us to do often what is opposite and contradictory to Christian love. There is where we may locate the cause of our moral deficiency. Today we need nothing else as we need to exercise our will to love friends and enemies. For it seems that we have more enemies than friends. Our enemies need nothing as much as they need our love. They have raised curtains to separate themselves from us. Only that love which knows how to pray can penetrate effectively these curtains; for the force of a praying love can not be curtailed by any device. Perhaps those who reign behind these curtains would say to the Christian world:

"You are taught by your Master and Saviour to love your enemies. Why then do you oppose us with words and deeds? Why do you respond to us and declare that you will reciprocate our provocations and attacks?"

Yes, the Christians love their enemies but they must not forget the paedagogical aspects of love. The Christians are taught to love their enemies but oppose their enemies' ideology. They love the communists too but hate communism. They denounce atheism but pray for the atheists. Is God, then, not love; Yes, but His love would be ineffective if He would abandon all to be ruled by the adversary. Because He is love, He checks the destructive influence of the Devil by the incarnation and crucifixion of His Son; by the virtuous life of His Saints; by the saving mission of His Church.

Christ was not a pacifist of the mode advocated by some good-hearted people who seem unable to distinguish between love and duty. We must love our enemy but it is our duty to curtail his devilish preparations against the free, against the simple and innocent, against God. Christ is not described in the Gospels as a pacifist of that kind, Who would tell us to submit to those who dream of world domination. Christ loved His enemies but at the same time He attacked their vicious intentions. He did say to the Apostles: Behold, I send you as sheep amongst wolves. But He did not want them to be devoured by the beasts. By admonishing them to be "wise as serpents and integral as pigeons," Christ meant that His disciples should forsake the temptor and overrule the machinations of the enemy of God and man, and thus win the battle of God against servitude, pride and sin.

Today the more we oppose what is proclaimed as liberation and freedom by the enemies of humanity, the better for our enemies and their salvation, the better for the world. We must never forget that loving our enemies includes our duty to show them by our opposition that their hatred and plans against God, against freedom and Democracy, will never be tolerated. Because such toleration on our part would be equal to apostasy. It would prove that we have submitted to the Antichrist; it would mean that we have lost the object of Christian Love, God and Man and that we are in darkness.

May the light of Christ guide us to be His witness and be able to prove with words and deeds that we see the object of Christian Love, our service to God and man, as the unique purpose of life. Amen.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΟΕΔΡΩ JOHN F. KENNEDY

Constantine Hatziconstantinou Photos

Ὁ Πρόεδρος John F. Kennedy, παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, συγχαίρει τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον, διὰ τὴν συμβολὴν τῶν Ἑλληνορθοδόξων εἰς τὴν πρόοδον τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

President Kennedy congratulating His Eminence Archbishop Iakovos (left) on the progress of Greek Orthodoxy in America on the occasion of the visit of His Beatitude the Patriarch of Jerusalem (right).

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ πεφιλημένην Ἡμῖν καὶ εὐσεβῆ Ἑλληνορθόδοξον Ὁμογένειαν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περισπούδαστα,

Δοξολογοῦμεν τὸν Ὕψιστον, Ὅστις ἠξίωσεν Ἡμᾶς, ἵνα ὡς πρῶτος Ἕλλην Ὀρθόδοξος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἔλθωμεν εἰς τὴν μεγάλην, φιλόξενον καὶ φιλελευθέραν ταύτην χώραν τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, ἐν ᾗ ἀπεθαυμάσαμεν τὴν πρόοδον, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν βασιλείαν τῆς ἐλευθερίας, ἧς οἱ πάντες ἀπολαμβάνουσι, καὶ ἰδιαιτέρως ἠσθάνθημεν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἐνταῦθα διαβιούντων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἤδη δραττόμενοι τῆς εὐκαιρίας τῆς ἐπανόδου ἡμῶν εἰς τὰ ἴδια, ἐγκαταλείποντες τὴν χώραν ταύτην, ἐπιδαψιλεύομεν πᾶσιν ὑμῖν τὰς Πατριαρχικὰς Ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας ὑπὲρ τῆς ὑγείας, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου πάντων ὑμῶν, ὡς ἀτόμων καὶ ὡς Κοινοτήτων, προτρεπόμεθα δὲ πατρικῶς πάντας ὑμᾶς, ὅπως συσπειρωμένοι περὶ τὸν πνευματικὸν ὑμῶν Ἀρχηγόν, Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἡ Θεία Πρόνοια ἐνεπιστεύθη ὑμᾶς, ἐμμένητε στερρῶς εἰς τὰς ἐθνικοθρησκευτικὰς παραδόσεις ὡς σωστικὴν σανίδα καὶ τοιουτοτρόπως φανῆτε ἀντάξιοι τῶν εὐκλεῶν ὑμῶν προγόνων

καὶ συντελέσητε διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς τιμιότητος ὑμῶν εἰς τὴν πρόοδον τῆς χώρας ταύτης, πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

Ἐκφράζομεν τὰς Πατριαρχικὰς Ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὰς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ὡς καὶ τοῦ τρανοῦ ὑμῶν ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς Ἁγιωτάτης Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ὡς καὶ διὰ τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν φιλοξενίαν, ἧς παρ' ὑμῶν ἐτύχομεν κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν Ἡμῶν.

Διαβεβαιούμεθα πάντας ὑμᾶς, ὅτι ζωηρὰν θὰ διατηρήσωμεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἐπισκέψεως καὶ πάντοτε θὰ προσευχώμεθα ἀπὸ τοῦ Παναγίου Τάφου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν καὶ τοῦ εὐγενοῦς Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Παναγίου Τάφου εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν εἰς ἀντίληψιν ἐπὶ πᾶν ἀγαθόν. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ Α΄. ΕΚ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος Α΄., ἀποχαιρετίσας τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον, ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ λήξει τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἐπισκέψεώς Του καὶ τιμητικώτατα προπεμφθεὶς μέχρι τοῦ ἀεροδρομίου International, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς τιμίας Αὐτοῦ Ἀκολουθίας τὸ ἑσπέρας τῆς 18ης Ὀκτωβρίου, μεταβαίνων εἰς Λονδῖνον.

Ἅμα τῇ ἀφίξει Αὐτοῦ εἰς Λονδῖνον, ὁ Μακαριώτατος ἀπέστειλε τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον τηλεγράφημα:

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Ἰάκωβον
Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπήν, Νέαν Ὑόρκην.

Ἐγκαταλείψαντες Νέαν Ὑόρκην μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀρίστων ἐντυπώσεων καὶ ἀφιχθέντες αἰσίως εἰς Λονδῖνον, σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἀδελφικὰς ἡμῶν εὐχαριστίας τῇ Ὑμετέρᾳ φίλῃ Σεβασμιότητι ἐπὶ ἐπιδαψιλευθείσῃ Ἡμῖν καὶ τιμίᾳ Ἡμῶν Συνοδείᾳ ἀβραμιαίᾳ φιλοξενίᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ ἐπιδειχθέντι τρανῷ ἐνδιαφέροντι αὐτῆς καὶ τῆς εὐσεβοῦς Ὁμογενείας ὑπὲρ Πανσέπτων Προσκυνημάτων Ἁγίας Γῆς.

Θὰ διατηρήσωμεν ζωηρὰν ἀνάμνησιν τῆς μετὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἀναστροφῆς καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ἑλληνορθοδόξων πιστῶν τέκνων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Εὐχόμεθα αὐτῇ ὑγείαν ἀμετάπτωτον, μακρότητα ἡμερῶν, ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ εὐλογημένου ἡμῶν Γένους· παρακαλοῦμεν ὅπως μεταδώσητε τιμίῳ Πρεσβυτερίῳ καὶ πιστοῖς Ἑλληνορθοδόξοις τέκνοις καὶ εὐγενεῖ Ἀμερικανικῷ Λαῷ Πατριαρχικὰς ἡμῶν εὐλογίας καὶ εὐχὰς ὑπὲρ εὐημερίας αὐτῶν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

Λονδῖνον, 19 Ὀκτωβρίου 1961.

Message by His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem, to the Greek Orthodox Communicants of America, upon completion of his trip to the United States and Canada, October 18, 1961.

To the Esteemed and Beloved Greek Orthodox
Communicants of the Greek Archdiocese
of North and South America.

My dear and beloved spiritual children of Christ:

We give thanks to the Almighty for granting us the privilege to be the first Greek Orthodox Patriarch of Jerusalem to come to this great, generous and freedom-loving United States of America. Here, we have observed and admired the progress, the civilization, and the reign of liberty which all are fortunate to enjoy, and we take special pride in the progress and the success achieved by our Greek Orthodox Christians in this great land.

As we leave America to return to our own homeland and our own ecclesiastical seat, we extend our Patriarchal blessings to you all, and we wish you as individuals and as Communities good health, prosperity and progress. Paternally, we urge all of you to rally around your spiritual leader, the Most Reverend Iakovos, Archbishop of North and South America, in whose hands Divine Providence has entrusted you, and to stand firm in the saving grace of your ethno-religious traditions, so that you may prove worthy of your glorious forebears and contribute by the example of your honorable lives, the glory of our Church and the Hellenic name to this great country.

We voice our sincere Patriarchal thanks for your expression of respect, love and devotion and for the great interest you have shown to the Holy Mother of Churches and to the Holy Shrines. We give thanks also for the considerate and warm hospitality with which you favored us during our stay here.

We assure you all that we shall cherish vividly the memory of this historic visit, and that we shall always pray at the Holy Sepulchre for all of you, and for the gracious American people.

May the grace of the Holy Sepulchre be ever with you, and may the grace thereof bring you all good things.

(signed) BENEDICTOS I
Greek Orthodox Patriarch
of Jerusalem

NEW PUBLICATIONS

For only 25 cents you may learn to speak correctly concerning the affairs of our Greek Orthodox Communities and their administration, by reading the new edition of the "Regulations and Uniform Parish By-Laws of the Greek Archdiocese of North and South America" newly published in an edition which includes the Greek and English texts side by side.

Η ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Κ. ΜΩΡΑΪΤΑΚΗ

Η ΥΠΟ τῆς εὐσεβοῦς Βασιλομήτορος Ἑλένης ἵδρυσις μεγαλοπρεπῶν Ναῶν ἐπὶ τῶν θεοβαδίστων Ἁγίων Τόπων ἐπέβαλλε καὶ τὴν ἵδρυσιν Μοναχικοῦ Τάγματος—τοῦ Τάγματος, ὡς ἐκλήθη τότε, τῶν Σπουδαίων—ἔχοντος ὡς κύριον μέλημα τὴν διακονίαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων, διὰ τῶν ἐν αὐτοῖς διηνεκῶς τελουμένων ἱεροτελεστιῶν καὶ δὴ κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, καθ' ἣν συνέρρεον τὰ ἐκ τῶν ἁπανταχοῦ τῆς γῆς πλήθη τῶν πιστῶν.

Οἱ «Σπουδαῖοι» διακρινόμενοι ἐπὶ εὐσεβείᾳ, ζήλῳ καὶ ἀρετῇ, ὀλιγάριθμοι τὸ κατ' ἀρχὰς πλὴν διαρκῶς αὐξάνοντες καὶ τροφοδοτούμενοι διὰ τῶν μεγάλων τῆς ἐρήμου μοναχῶν, Ἰλαρίωνος, Χαρίτωνος, Εὐθυμίου, Σάββα καὶ Θεοδοσίου, ἐκ τῶν κελλίων τοῦ πύργου τοῦ Δαυΐδ, ἤτοι τοῦ λόφου τῆς Σιὼν ὅπου ἦτο τὸ ὑπερῶον, κρυφὸς τόπος λατρείας ἐπὶ τῶν διωγμῶν, καὶ ὅπου τὸ πρῶτον ἐγκατεστάθησαν, δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπεκτείνωσι τὴν πνευματικήν των δρᾶσιν καὶ πέραν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀναπτύξωσι τὸν κοινοβιακὸν θεσμὸν τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ δὴ ἐν τοῖς περιφήμοις κέντροις, αἵτινα ὑπῆρξαν οἱ προμαχῶνες τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ τὴν Μονὴν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ὡς δὲ ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Κρὴς Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος Μηλιαρᾶς, «οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἐκεῖνοι μοναχοί, ὡς ἐκ τοῦ ἔργου ὅπερ ἐπετέλουν σπουδάζοντες ἐν τῷ ψάλλειν τὰς νυχθημερινὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, κατερχόμενοι ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ λόφου τῆς πόλεως τῆς χριστιανικῆς Σιών», ἔνθα ἔκειντο τὰ κελλία των, «ἀπετέλουν τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος τῆς Σιωνίτιδος ἐκκλησίας».

Ἐν ταῖς ἀκολουθίαις αὐτῶν εἶχον οὗτοι ἴδιον τυπικόν, διαμορφωθὲν ἀπὸ τοῦ ΙΒ΄. αἰῶνος εἰς τὸ «Τυπικὸν τῆς Λαύρας τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου», χρησιμοποιοῦντες ὡς ἐπίσημον λειτουργικὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικήν.

Κατὰ τοὺς Ἁγιοταφίτας ἱστορικούς, «οἱ Σπουδαῖοι Μοναχοὶ τῆς ἁγίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως διέμειναν ἐν τοῖς κελλίοις περὶ τὸν Πύργον τοῦ Δαυΐδ» μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Ε΄. αἰῶνος, ἐγκαταστάντες τῷ 494 ἐν ἰδιαιτέρῳ Μοναστηρίῳ, «οἰκοδομηθέντι ἐγγὺς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἠλία, κληθέντι τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου τῶν Σπουδαίων». (Ἀρχιμ. Καλλίστου, «Περὶ τῶν Σπουδαίων Μοναχῶν», σελὶς 800.)

Περὶ αὐτῶν καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν τῆς γεραρᾶς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἔχουσι γραφῇ πολλά, τόσον ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ὅσον καὶ τῶν ξένων. Καὶ δικαίως, διότι αὕτη ἐπὶ 15 καὶ πλέον αἰῶνας φρουρεῖ τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφον, τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν, τὸ Θεοδέγμον Σπήλαιον ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωτήρ, τὴν Θεοτίμητον Ἱερουσαλὴμ καὶ πάντα τὰ ἱερὰ προσκυνήματα.

Ἄμπωτις καὶ παλίρροια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ αὐτῆς. Ἐγνώρισεν ἡμέρας δόξης καὶ θριάμβου, ἀλλὰ καὶ ἐποχὰς δυσχειμέρους, περιπετείας καὶ κινδύνους, σφαγὰς καὶ διωγμούς, κακουχίας καὶ ταλαιπωρίας, πλὴν παρέμεινεν ἀσάλευτος καὶ γρανίτης ἀκλόνητος, προπύργιον ἀπόρθητον μέχρι τοῦ νῦν, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ ἡμῶν γένους.

Ἡ δρᾶσις της καὶ τὰ παθήματά της ἀπὸ τοὺς ἀλλοδόξους κατακτητάς, ἀποτελοῦν ἀληθῆ ἐποποιΐαν.

Ὅτε ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας ἀραβικὸς χείμαρρος κατέλαβε τὴν ἁγίαν πόλιν, ὁ πρῶτος Ἄραψ κατακτητὴς Ὁμὰρ Χαττὰπ (637-8) εὑρὼν τελείως κατηρτισμένον Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον μὲ τὸ Μοναχικὸν Τάγμα τῶν «Σπουδαίων» ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἡγούμενον αὐτῶν Πατριάρχην, δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, τοῦ ἱεροῦ Ἀχτιναμὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην Σωφρόνιον, ἐχορήγησεν «εἰς τὸ Βασιλικὸν Ἔθνος τῶν Ρωμαίων» οὐ μόνον ἀσφάλειαν ζωῆς καὶ ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς θρησκείας του, ἀλλ' ἀνεγνώρισε καὶ τὴν κυριότητα τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐπιδαψιλεύσας ὅλας τὰς προνομίας, ἃς ἐκέκτητο ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς κυριαρχίας.

Ἐννοεῖται ὅτι κατόπιν τὰ προνόμια ταῦτα πολλάκις κατεπατήθησαν, καταλήξαντα καὶ εἰς διωγμούς, σφαγὰς καὶ κατακρημνίσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Ἀρχομένου τοῦ Ζ΄. αἰῶνος, τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα ὑπέστησαν τὴν συμφορὰν τῆς Περσικῆς κυριαρχίας, ἣν ἐξεδικήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος, δυνηθείς, κατόπιν μακρῶν πολέμων πρὸς τοὺς Πέρσας, νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ καὶ πάλιν τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ι΄. αἰῶνος, διαταγῇ τοῦ Αἰγυπτίου Χαλίφου Χακὴμ Βιαμριζάλ, ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ὑπέστη ἀνυπολόγιστον συμφοράν, πλεῖστα δὲ μέλη τῆς Ἁγιοταφιτικῆς κουστωδίας ἀγρίως ἐσφάγησαν.

Οὐχὶ μικρὰ θύελλα κατέλαβε τὴν ἱερὰν αὐτὴν κουστωδίαν καὶ κατὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Σταυροφόρων, οἵτινες αὐθαιρέτως κατέλαβον τὰ ἱερὰ προσκυνήματα, ὑπέβαλον εἰς ἀνήκουστα μαρτύρια τοὺς Ἕλληνας Μοναχοὺς καὶ ἐξεδίωξαν τὸν Ἕλληνα Πατριάρχην. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ κυριαρχία των ἦτο βραχεῖα, διαρκέσασα ἐπὶ 87 μόνον ἔτη, καταλυθεῖσα τῷ 1187 ὑπὸ τοῦ γενναίου καὶ Κούρδου τὸ γένος Σαλαχεδδίν.

Ἀπὸ τοῦ 1517 ἤρχισεν ἡ Τουρκικὴ κατάκτησις, διακρινομένη διὰ τοὺς δεινοὺς ἀγῶνας περὶ τὰ ἅγια προσκυνήματα, ἰδίως μεταξὺ ἡμῶν, τῶν Καθολικῶν

καὶ τῶν Ἀρμενίων, ὅστις ἀγὼν ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερον.

Καὶ ναὶ μὲν τὸ Συνέδριον τῶν Παρισίων (1856) καὶ τοῦ Βερολίνου (1878) καθιέρωσαν τὸ σήμερον ἐπικρατοῦν προσκυνηματικὸν καθεστὼς — status quo —, πλὴν ἡ κατὰ διαστήματα καταλαμβάνουσα θύελλα τὸ τῆς Ἁγίας Σιὼν σκάφος, εἰσέτι δὲν ἐκόπασεν.

Οὐδεμία ἴσως ἄλλη Ἐκκλησία ἢ θρησκευτικὸς ὀργανισμὸς κέκτηται περγαμηνὰς τοιαύτης τιμῆς καὶ σημασίας, ὁποίας «ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Ἰδοὺσα ἡμέρας ἀφθάστου δόξης καὶ σκληρῶν μαρτυρίων τόσον κατὰ τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τῆς ἀκτινοβόλου αὐτῆς ἀκμῆς, ὅσον καὶ κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν ὑπεραν-θρώπων ἀγώνων της, οὐδέποτε ἔπαυσεν ἔχουσα ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος, εὐλαβὴς τηρητὴς τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων. Ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀγώνων σκληρῶν καὶ σθένους ἐκπληκτικοῦ, λαμπρυνθεὶς ὑπὸ Πατριαρχῶν καὶ κουστωδίας πρώτης ὁλκῆς πυρσὸς τηλαυγὴς καὶ φωτοδότης φάρος τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Ἀσάλευτος καὶ ἀκλόνητος ἐν τῇ θέσει της διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἱεροὶ Ἀκρῖται ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων εὐθαρσῶς ἀγωνιζόμενοι, παρὰ πάσας τὰς προσβολάς, τὰς καιρικὰς περιπετείας καὶ τοὺς κλύδωνας, τοὺς κινδύνους καὶ τὰς κακουχίας, παρὰ τοὺς ἀπαύστους ἀγῶνας καὶ τοὺς μόχθους, τὰ αἵματα καὶ τὰ μαρτύρια, παρέμεινε τεῖχος ἀπόρθητον, ἐναντίον τῶν δολίων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν της ἐχθρῶν, πρόθυμος πάντοτε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα της πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἱερῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως σκηνωμάτων.

Δυστυχῶς, ἡ ἀείποτε σύντροφος αὐτῆς θύελλα, δὲν φαίνεται νὰ ἐκόπασεν. Οἱ ἄνεμοι ἐξακολουθοῦν νά τὴν πλήττουσιν, ἡ δὲ νηνεμία καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ὀφείλει νὰ δείξῃ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς παρῳχημένους χρόνους πάντοτε ἐπέδειξε μετὰ ζήλου καὶ στοργῆς. Διαρκῶς παλαίουσα καὶ πάντοτε ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῶν ἁγίων σκηνωμάτων, ἔχει ἀνάγκην βοηθείας.

Ὁ Πάνσεπτος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως παρουσιάζει ὄψιν θλιβερὰν καὶ θέαν καταρρεύσεως, πλὴν ἡ ἀναστήλωσις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ οὐκ ὀλίγα χρήματα, ὧν στερεῖται τὸ πολυπαθὲς καὶ ἱστορικὸν τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχεῖον. Εἶναι καθῆκον ἱερὸν πάντων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ἑλλήνων, ὅπως προσέλθωμεν ἀρωγοί, προσφέροντες τὸν ὀβολόν μας, ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν μας δυνάμεων. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογένεια, κατέχουσα πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν εἰς παντὸς εἴδους θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ ζητήματα, ἂς δώσῃ καὶ νῦν τὸ παράδειγμα. Ἄλλως τε αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ἐπιπόνου ταξιδίου τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θρόνου τοῦ Ἀδελφοθέου, Μακαριωτάτου Πατριάρχου Βενεδίκτου τοῦ Α΄. μετὰ τῆς συνοδείας του.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Complete Banking Facilities

★

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 5-5400

DOWNTOWN OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΟΡΘ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ Ν. ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. — Τὰ αἰωνόβια δικαιώματά του ἐπὶ τῶν Σεπτῶν Προσκυνημάτων. — Οἱ ἀγῶνες τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. — Οἱ σημερινοὶ κίνδυνοι. — Τὸ ἱερὸν καθῆκον τῆς Ὁμογενείας.

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Δ.Ο.Θ.

Β΄.

Νέα περίοδος νέου εἴδους δεινῶν καὶ ὑπονομεύσεων ἀρχίζει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων μὲ τὴν κατάληψιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τῷ 1099. Οὗτοι, ἀφοῦ κατέσφαξαν ἀκόμη καὶ τοὺς αἰσχμαλώτους Ἄραβας, ἐξεθρόνισαν τὸν Πατριάρχην Συμεών, εὑρισκόμενον ἐν Κύπρῳ, καὶ ἐξέλεξαν ἰδικόν των Πατριάρχην, τὸν Δαϊβέριον, ἐξετόπισαν δὲ καὶ τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα καὶ κατέλαβον ὅλα τὰ Σεπτὰ Προσκυνήματα. Τυπικῶς ἀνεγνώριζον καὶ οὗτοι τὰ δικαιώματα τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, δὲν ἐδέχοντο ὅμως Πατριάρχας ὑπὸ τούτων ἀποσταλλέντας εἰς Ἱερουσαλήμ. Δὲν ἀνεγνώριζον ἐπίσης οἱ Σταυροφόροι τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχον προστριβάς, ἐνίοτε ὀξείας.

Μετὰ ζωὴν δύο αἰώνων (1099—1291) τὸ Λατινικὸν Βασίλειον τῆς Ἱερουσαλὴμ κατελύθη ὑπὸ τῶν Μαμελούκων, οἱ ὁποῖοι σεβασθέντες τὰ αἰωνόβια δικαιώματα τῶν Ἑλληνορθοδόξων καὶ τὰ φιρμάνια τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων, ἀποκατέστησαν τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, οἱ ἐναπομείναντες Λατῖνοι ἤρχισαν νὰ διεκδικοῦν τὴν κυριότητα τῶν Ἑλληνικῶν Σεπτῶν Προσκυνημάτων. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας των οἱ Μαμελοῦκοι ἐπέβαλαν μερικοὺς Ἄραβας ὡς Πατριάρχας Ἱεροσολύμων. Ὁ μέγας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δωρόθεος γράφει περὶ αὐτῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ του: «Ἀφ' ὅτου οἱ Ὀθωμανοὶ ἐξουσίασαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατεφρονήθησαν οἱ Ρωμαῖοι (Ἕλληνες) ἐν Ἱερουσαλήμ. Διὰ τοῦτο καὶ Ἄραβες, ἐνῷ ἕως τότε ἦσαν Ρωμαῖοι, Πατριάρχαι ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ θρόνου, οἱ ὁποῖοι, ὡς μικροπρεπεῖς καὶ τοῖς οἰκείοις, χαριζόμενοι ἐκυβερνῶντο μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ» (σ. 1165, 1191). Οἱ Μαμελοῦκοι ὑπωψιάζοντο τοὺς Ἕλληνας ὡς συνταχθέντας μετὰ τῶν Τούρκων. Ἄλλωστε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀθανάσιος (1453—1460) μετὰ τὴν Ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453) κατέφυγε κρυφίως πρὸς τὸν Μωάμεθ Β΄. τὸν Πορθητὴν καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν σεπτῶν προσκυνημάτων. Καὶ συνέπεια μὲν τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Πατριάρχου Ἀθανασίου ὑπῆρξεν ἡ δυσαρέσκεια τῶν Μαμελούκων, ἡ αὔξησις τῶν καταπιέσεων καὶ ἡ ἀποχώρησις πολλῶν μοναχῶν εἰς τὰ Ἰβηρικὰ Μοναστήρια, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ τὸ ἠθικὸν κέρδος ἦτο πολὺ μεγαλείτερον, διότι ὁ Μωάμεθ ἀνεγνώρισε τὴν συνθήκην τοῦ Ὁμὰρ Χαττὰπ καὶ τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων τῆς Παλαιστίνης. Τὸ φιρμάνιον τοῦ Μωάμεθ ἀνενεώθη βραδύτερον ἐπὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γρηγορίου τοῦ Γ΄. (1468—1493).

Γ΄. Περίοδος (1517)
Κυριαρχία Τούρκων καὶ Ἄγγλων

Ἀπὸ δουλείας εἰς δουλείαν συρομένη ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, εἰσέρχεται διὰ τῆς «στενῆς πύλης» εἰς τὴν «τεθλιμμένην ὁδὸν» τῆς τρίτης ἱστορικῆς περιόδου αὐτῆς. Οἱ Μαμελοῦκοι, μετὰ τὴν κυριαρχίαν 226 ἐτῶν, ἐκδιώκονται ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ τῷ 1517. Ὁ Τοῦρκος Σουλτᾶνος Σελὴμ Α΄. ὁ Μεγαλοπρεπὴς (1512—1528) ὁ κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλήμ, δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ἀνεγνώρισε τὰ ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὁμὰρ Χαττὰπ σεβασθέντα κυριαρχικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων. Ἀλλ' ἐκ παραλλήλου τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπιτείνονται καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῶν Λατίνων, ὡς καὶ τῶν Ἀρμενίων, ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων. Εἴκοσι μόνον ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Γερμανὸς ἔρχεται τῷ 1537 εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον τῶν Λατίνων, τολμησάντων νὰ θέσωσιν ἐπὶ τῆς Ἀποκαθηλώσεως κινητὸν ἀλτάριον, τὸ ὁποῖον ὁ Πατριάρχης κατέρριψεν ἰδίαις χερσί. Ἐπέτυχε δὲ νὰ λάβῃ σουλτανικὸν φιρμάνιον διὰ τοῦ ὁποίου κατοχυροῦνται καὶ πάλιν τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων. Οἱ Λατῖνοι, διὰ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας, ἐπέτυχον τὴν ἔκδοσιν φιρμανίων τὰ ὁποῖα παρεῖχον εἰς αὐτοὺς δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὁ Πατριάρχης Θεοφάνης ὅμως ὄχι μόνον ἀνέστειλε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν «δικαιωμάτων» τούτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀντίθετα πρὸς τὰ φιρμάνια τοῦ Μωάμεθ Β΄. καὶ Σελὴμ Α΄., τῶν κατακτητῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πλήρη κυριότητα τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων. Βραδύτερον αἱ ραδιουργίαι τῶν Λατίνων καὶ τῶν Πρεσβευτῶν των ἐπιτείνονται, ὁ δὲ μέγας Ἕλλην Ὀρθόδοξος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος ὁ Λούκαρις δηλώνει ἐν συνελεύσει ἐντὸς τῆς Ὁλλανδικῆς Πρεσβείας, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς θὰ προέβαινε μέχρις ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ Σουλτάνου, ἐὰν ἐδίδοντο τὰ Προσκυνήματα εἰς τοὺς Λατίνους. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος ἦτο ὁ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν τῷ Βοσπόρῳ πνιγμὸς τοῦ μεγάλου Πατριάρχου Λουκάρεως, διαβολῇ τοῦ ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁδρῶς δωροδοκηθέντος Λατινοφίλου Μεγάλου Βεζύρου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μουρὰτ Δ΄. ἀναγνώρισις τῶν κυριαρχικῶν δικαιω-

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΛΗ
Ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἤρχισε καὶ πάλιν ἡ νέα περίοδος διὰ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα. Εἶναι τὰ σχολεῖα τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ μορφώσῃ Χριστιανικά, Ὀρθόδοξα, τὰς χιλιάδας τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς ὁμογενείας μας εἰς Ἀμερικήν, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ τὸν ἀπαραίτητον ἠθικὸν ἐξοπλισμόν, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθοῦν νὰ δημιουργήσουν ὁλοκληρωμένας προσωπικότητας καὶ νὰ καταστοῦν μέλη πολύτιμα καὶ στελέχη δραστήρια καὶ ἱκανὰ διὰ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἐπιβίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξίαν των.

Τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα εἶναι τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῆς προσφιλοῦς νεολαίας μας. Εἰς τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα οἱ νέοι θὰ διδαχθοῦν τὴν συνεχῆ ἐπαφὴν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν μας, θὰ ἀκούσουν καὶ θὰ συζητήσουν τὰ προβλήματα καὶ τὰς σχέσεις μὲ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ θὰ προτρέπωνται πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον πάντοτε πορείαν, παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ καθοδηγούμενοι ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία μας δίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ κατηχητικά, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας μας.

Ἡ εὔπλαστος παιδικὴ ψυχή, ὅταν τρέφεται κατὰ τρόπον ἀβίαστον καὶ ἥρεμον μὲ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, θὰ διαπλασθῇ εἰς ἀνώτερον καὶ εὐγενῆ χαρακτῆρα. Θὰ δημιουργήσῃ θεμέλια ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα θὰ διαμορφώσῃ τὴν ἀνωτέραν ἀνδρικὴν καὶ ὁλοκληρωμένην προσωπικότητα. Μὲ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα ἡ Ἐκκλησία μας ἀποβλέπει νὰ φέρῃ τὴν νεολαίαν μας κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἱκανὴν νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, διὰ νὰ ἔχῃ ἀργότερον πιστοὺς καὶ συνειδητοὺς Χριστιανούς, βεβαπτισμένους μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ σημερινοὶ τρόφιμοι τῶν κατηχητικῶν σχολείων θὰ εἶναι οἱ αὐριανοὶ ὥριμοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπο-

---

μάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων.

Ἀλλ' οἱ Λατῖνοι, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου διὰ δωροδοκιῶν, δολοπλοκιῶν, διαβολῶν, ὑπούλων ἢ καὶ βιαίων μέσων, ἐπεξέτεινον τὰς ἅρπαγας χεῖρας των ἐφ' ὅλων τῶν Προσκυνημάτων.

Τῷ 1808 ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐνεπρήσθη — πιθανῶς ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων ἀλλ' ἄνευ θετικῶν ἀποδείξεων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄρχεται σφοδρὸς ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως ἐκ μέρους τῶν Λατίνων καὶ Ἀρμενίων ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως. Εὐτυχῶς τῷ 1809 σουλτανικὸν φιρμάνιον ἐπιτρέπει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸν Ναόν. Ὁ Μυτιληναῖος ἀρχιτέκτων Κομνηνὸς ἐξεποίησε τὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια, κατόπιν δὲ πολλῶν ἀντιδράσεων, ἐπιθέσεων καὶ δολοπλοκιῶν ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Καθολικοῦ καὶ τοῦ Γολγοθᾶ συνεπληρώθη τῷ 1910.

Ἡ πενιχρά, ὀλιγομελὴς καὶ πολλαχόθεν βαλλομένη Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ἐθριάμβευσε καὶ πάλιν, ἔστω καὶ ἂν ἔμεινε βυθισμένη εἰς χρέη δυσβάστακτα.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ἐκινδύνευσε νὰ διαλυθῇ. Ὅτε ἔληξεν ἡ Ἐπανάστασις (1830) τὸ χρέος τῆς Ἀδελφότητος ἀνήρχετο εἰς 30,000,000 γρόσια. Δι' ἐράνων, δωρεῶν καὶ συνεισφορῶν, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀπέσβεσε τὸ χρέος τοῦτο.

Τῷ 1832 τὴν Ἱερουσαλὴμ καταλαμβάνουν προσωρινῶς οἱ Αἰγύπτιοι, δώσαντες ὡρισμένα παράνομα προνόμοια εἰς τοὺς Λατίνους καὶ Ἀρμενίους, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἰσχύουν μὲ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Αἰγυπτίων ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Τῷ 1837 σεισμοὶ ἐπέφερον σοβαρὰς ζημίας εἰς τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα, τὰ ὁποῖα καὶ πάλιν δαπάναις τῶν Ἑλλήνων ἐπεσκευάσθησαν, ἐκτὸς τοῦ μεγάλου θόλου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τῷ 1854 κηρύσσεται ὁ Κριμαϊκὸς Πόλεμος μεταξὺ Ρώσσων καὶ Τούρκων, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τῶν Προσκυνημάτων, τὸ ὁποῖον προσέλαβε διεθνῆ χαρακτῆρα.

Τῷ 1856 τὸ Συνέδριον τῶν Παρισίων ἀνεγνώρισε τὸ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις κρατοῦν καθεστὼς τῆς Ἑλληνικῆς κυριότητος ἐπ' αὐτῶν.

Τῷ 1862, κοινῇ ἀποφάσει τοῦ Μεγάλου Βεζύρου καὶ τῶν Πρεσβευτῶν Ρωσσίας καὶ Γαλλίας, συνεφωνήθη ὅπως γίνῃ ἀπὸ κοινοῦ ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ μεγάλου θόλου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, χωρὶς νὰ ἀπαιτήσουν αἱ συμβαλλόμεναι Δυνάμεις κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ Ναοῦ. Αἱ ἐργασίαι ἔληξαν τῷ 1869, αἱ δὲ κλεῖδες παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γάλλου Προξένου Ἱερουσαλήμ, ἐνώπιον τοῦ Ρώσσου Προξένου, εἰς τὸν Τοῦρκον Διοικητὴν αὐτῆς, ὅστις παρέδωκεν αὐτὰς εἰς τὸν Ἑλληνορθόδοξον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Κύριλλον, καὶ οὕτω κατωχυρώθησαν καὶ πάλιν τὰ αἰωνόβια δικαιώματα ἡμῶν ἐπὶ τῶν Σεπτῶν Προσκυνημάτων.

(Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΝΙΚΟΛΑΩ, NEWARK, N. J., ΕΤΗΣΙΟΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
FROM THE ANNUAL CATECHETICAL CONFERENCE AT THE CHURCH OF ST. NICHOLAS, NEWARK, N. J.

τελέσουν τὸ πλήρωμα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἔχει μεγίστην σημασίαν, διότι, ἐκτὸς τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τὴν ὁποίαν προσφέρει εἰς τοὺς νέους, ἀποβλέπει ἐπίσης νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν νέων πρὸς τὰ εὐγενέστερα τέλη τῆς ἠθικῆς τελειότητος τῆς ζωῆς, προφυλάττουσα αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, ἡ ὁποία μαστίζει σήμερον τὴν κοινωνίαν μας. Οἱ μεγάλοι κίνδυνοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐκτεθειμένη σήμερον ἡ νεολαία μας, μὲ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, τὰ θεάματα, τὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰ κοινωνικὰς συναναστροφάς, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν νὰ ὁδηγήσουν τοὺς νέους πρὸς τοὺς ἰδικούς των κόσμους σκέψεων, ξένους πολλάκις πρὸς τὴν θρησκευτικὴν σκέψιν καὶ τὰ ὡραῖα αἰσθήματα τῆς εὐγενοῦς Ὀρθοδόξου κληρονομίας μας, καθιστοῦν τὴν λειτουργίαν τῶν κατηχητικῶν σχολείων περισσότερον ἀναγκαίαν καὶ ἐπιτακτικήν. Μέσα εἰς αὐτὰ οἱ νέοι θὰ δυνηθοῦν νὰ γνωρίσουν ὅτι ἡ πραγματικὴ μόρφωσις εἶναι ἡ Χριστιανική, ἡ ὁποία μορφώνει τὸ πνεῦμα καὶ διαπλάσσει τὴν ψυχήν, δημιουργεῖ ἠθικοὺς χαρακτῆρας καὶ χρηστοὺς πολίτας. Ὁ φιλόσοφος Πλάτων, ὁ ἐπικληθεὶς θεῖος Πλάτων, πολὺ ὀρθῶς διετύπωσε: «Πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία φαίνεται καὶ οὐχὶ σοφία». Ἡ πεῖρα δὲ τῆς ζωῆς ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Πλάτωνος. Τὴν ἀρετὴν ὅμως τὴν πραγματικὴν θὰ ἀποκτήσῃ ὁ νέος διὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἥτις τοῦ προσφέρεται εἰς τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον.

Ἴσως παρατηρήσῃ κάποιος, ὅτι καὶ τὰ σχολεῖα ἐργάζονται καὶ ἀποσκοποῦν νὰ μορφώσουν τοὺς νέους καὶ νὰ δώσουν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀπαραιτήτους βάσεις καὶ ἀρχὰς διὰ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάδειξίν των μέσα εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον. Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ὅτι ὅλα τὰ σχολεῖα πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ κατατείνουν καὶ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἀνθρώπους μὲ μόρφωσιν καὶ ἠθικὸν χαρακτῆρα. Τὸ κατηχητικὸν ὅμως σχολεῖον προχωρεῖ ἀκόμη βαθύτερον καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ψυχῆς τῶν νέων, μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, τῆς εὐγενεστέρας αὐτῆς ἐκδηλώσεως, καὶ ἐκ δευτέρου μὲ τὴν δημιουργίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων μιᾶς κοσμοθεωρίας ἐμπνεομένης τελείως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἰδοὺ διατὶ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα εἶναι σήμερον ἀπαραίτητα. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασίς των εἶναι καταφανής. Καὶ διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν πλήρως εἰς τὸν προορισμόν των ἀπαιτοῦν τὴν ἠθικὴν ἀλλὰ καὶ ἔμπρακτον συμπαράστασιν ὅλων, τῶν τεταγμένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι θὰ γνωρίσουν τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν κατηχητικῶν μας σχολείων ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν προσφιλῶν τέκνων των.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Κανένα παιδὶ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο. Ζητήσατε Κατηχητικὰ βιβλία, βοηθήματα, εἰκόνες καὶ κάθε πληροφορίαν ἀπὸ τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν, γράφοντες: Mr. Xenophon Diamantopoulos, Saint Basil's Academy, Garrison, N. Y.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλαίας κ. κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ

Γ΄.

Εἶναι γνωστὴ ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν Ἐπιστημόνων καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐπιστημονισμοῦ. Οἱ μὲν ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μέθοδον τῆς συλλογῆς πληροφοριῶν πρὸς ἀναγωγὴν εἰς συμπεράσματα ἐκ τῆς μορφῆς καὶ τῆς οὐσίας τῶν φαινομένων. Οἱ δὲ ὀπαδοὶ τοῦ Ἐπιστημονισμοῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θαυμάζουν τὴν Ἐπιστήμην ἐνῷ τὴν ἀγνοοῦν, καὶ ἐνῷ τὴν ἀγνοοῦν ἀποφαίνονται ὅτι αὐτὴ γνωρίζει τὰ πάντα καὶ ὅτι δύναται νὰ κάμῃ τὰ πάντα. Καὶ εἶναι δυστυχῶς πολλοὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἐπιστημονισμοῦ καὶ πάντοτε ἕτοιμοι μετ' αὐθεντίας νὰ ὁμιλήσουν περὶ παντὸς θέματος ἀναφερομένου εἰς τὴν Ἐπιστήμην. Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἡμιμάθεια εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν των γνώρισμα, ἡ δὲ ἄρνησις καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν εἶναι ἡ ἐπιδίωξίς των ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ὀπαδῶν τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ μηδενισμοῦ.

Εἰς ἀντίκρουσιν αὐτῶν ἔρχονται πανέτοιμοι οἱ ἀληθῶς μεγάλοι ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται τοιούτου εἴδους ἀξιώσεις περὶ παντογνωσίας καὶ παντοδυναμίας τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ μὲ ταπείνωσιν ὁμολογοῦν τὴν ἄγνοιαν αὐτῆς καὶ ὑποκλίνονται ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν κόσμον μας. Ἡ ἐμπειρία τοῦ μυστηρίου εἶναι τὸ ὡραιότερον καὶ βαθύτερον αἴσθημα, λέγουν, ποὺ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ δοκιμάσῃ, διότι ὡς ἔγραψεν ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμων τοῦ αἰῶνος μας, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Princeton, ὁ Einstein, οἱ σπόροι τῆς ἐπιστήμης ρίπτονται πάντοτε μέσα εἰς τὰ πλαίσια καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ μυστηρίου. Καὶ πάντοτε ἐν πνεύματι εὐσεβοῦς ἀναμονῆς οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιστήμης ἀναμένουν τὴν ριζοβόλησιν καὶ τὴν ἄνθησιν τῶν καρπῶν τούτων. Ἐπὶ πλέον δύναταί τις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γεγονὸς καθ' ὃ οἱ ἐργάται τῆς Ἐπιστήμης, ὡς ὁ Eddington ἀναφέρει, καίτοι πρωτίστως ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν κόσμον τῆς ὕλης, ὅμως ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἐρεύνης των ὁδηγοῦνται πρὸ τῶν ὁρίων τοῦ πνεύματος.

Τί λοιπὸν νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Χριστὸς τοὺς Ἐπιστήμονας; Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Χριστὸς πρωτίστως ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἄνθρωπον. Δι' αὐτὸν ὁμιλεῖ. Αὐτὸν ἦλθε νὰ διαφωτίσῃ. Αὐτὸν ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ σώσῃ. Οἱ διϊσχυριζόμενοι ὅτι μελετοῦν τὸν ἄνθρωπον εἶναι οἱ Ψυχολόγοι. Θέμα των εἶναι ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ ψυχὴ καὶ αἱ λειτουργίαι τῶν αἰσθημάτων καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ποίαν ἐρώτησιν θὰ ἀπηύθυνεν ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς Ψυχολόγους;

Ἡ καταλληλοτέρα ἐρώτησις πρὸς αὐτοὺς θὰ ἦτο ἡ ἀρχαία ἐρώτησις τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. «Τί ἐστίν ἄνθρωπος;» Τί θὰ ἀπαντήσουν; Ἀναμφιβόλως θὰ εὑρεθοῦν πρὸ μεγάλης δυσκολίας ἐὰν θέλουν νὰ ἀπαντήσουν μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ περίνοιαν. Διότι φαίνεται ὅτι αἱ ψυχολογικαὶ ἔρευναι παρουσιάζουν μίαν ἀτελείωτον ποικιλίαν ἀπόψεων περὶ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπουν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀληθείας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν λείπουν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς παρανοήσεως καὶ τῆς πλάνης καὶ τοῦ μύθου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ψυχολόγοι ὡς καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν κάμει μεγάλας προόδους εἰς τὰ πλαίσια τῆς εἰδικότητός των. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ψυχολόγων τὴν πρόοδον τῶν ἐρευνῶν των πλαισιώνουν ἐρωτήματα ποὺ διαμφισβητοῦν τὴν χρησιμότητα αὐτῆς. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι τολμηρὸν νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ πρόοδος τῆς ψυχολογίας φαίνεται κινουμένη μέσα εἰς τὴν χώραν τοῦ προβλήματος καὶ τῆς ἀπορίας. Διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνῷ οἱ ἐπιστήμονες δέχονται τὴν ὕπαρξιν τῆς ὕλης καὶ ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῆς κατορθώνουν νὰ πλησιάσουν τὰ ὅρια τοῦ πνεύματος, οἱ ψυχολόγοι μελετῶντες τὸν ἄνθρωπον λησμονοῦν τὴν ψυχήν, ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξίν της καὶ μένουν μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ζώου καὶ τῆς ὕλης.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΚΑΣΣΑΒΕΤΗΣ

Εἰδικὸς εἰς τὰ Ταξείδια

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ ἐντὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ δι' Ἑλλάδα, Κύπρον καὶ παντοῦ τοῦ κόσμου.

Ἐπίσης, ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΩΣ.

Εἰδικὸς διὰ πᾶσαν σας μεταναστευτικὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν σύνταξιν Ἑλληνικῶν Πληρεξουσίων ἐγγράφων, Δωρητηρίων, Ἀγοραπωλητηρίων, διὰ φορτώσεις δώρων δι' Ἑλλάδα, διὰ μεταφράσεις καὶ Γερμανικὰς ἀποζημιώσεις.

Γράψατε:

N. J. CASSAVETES

Acropole Express

303 West 42nd Street

New York 36, N. Y.

TELEPHONES:

CIrcle 5-4870

CIrcle 5-4871

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΛΑΤΡΕΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Brookline, Mass.

Ε΄.

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν ἀρχίζουν αἱ δεήσεις πρὸς τὸν Οὐράνιον Βασιλέα. Ἐν εἰρήνῃ καὶ ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης, τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς εὐσταθείας καὶ ἑνότητος εἰς ἓν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὰ πρῶτα αἰτήματα ποὺ ζητῶμεν ὅλοι οἱ πιστοί. Κατόπιν προσευχόμεθα εἰδικώτερον ὑπὲρ τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχηγῶν ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως καὶ ἀνάγκης. Εἰς κάθε αἴτησιν ὁ λαὸς ἀπαντᾷ μὲ τὸ πολυσήμαντον «Κύριε ἐλέησον», δι' οὗ ζητοῦμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας ἡμῶν. Τέλος μνημονεύομεν τῶν Ἁγίων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Θεοτόκου, οἵτινες ἀποτελοῦν τὸ ἐκλεκτὸν καὶ παραδειγματικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω ἀκολουθεῖ ἡ προτροπή:

«Πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις . . .».

Αἱ Λιτανεῖαι συνεχίζουν: «Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ . . . Ψάλλοντάς Σοι Ἀλληλούϊα».

Ἡ Μικρὰ Εἴσοδος: Πανηγυρικὰ εἰσοδεύεται τὸ Εὐαγγέλιον κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν. Οἱ πιστοὶ συγκινοῦνται διαισθανόμενοι αὐτὸν τὸν Χριστὸν νὰ χωρῇ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ὁ ἱερεὺς προσεύχεται:

«Ποίησον σὺν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἴσοδον ἁγίων ἀγγέλων συλλειτουργούντων ἡμῖν καὶ συνδοξολογούντων τὴν Σὴν ἀγαθότητα».

Εἶτα ὅλοι ὁμοῦ εἰς ἔνδειξιν πίστεως καὶ λατρείας ψάλλομεν τὸ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ». Μετὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν εἴσοδον ἀρχίζει ἡ κυρίως Λειτουργία μὲ τὸν Ἀγγελικὸν Τρισάγιον Ὕμνον:

«Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς».

Ὁ ἱερεὺς προσεύχεται μυστικῶς ὅπως ὁ Ἅγιος Θεὸς δεχθῇ καὶ ἐκ μέρους ἡμῶν τὸν ἀγγελικὸν τοῦτον ὕμνον, συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας καὶ ἁγιάσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα ἵνα ἀξίως προσφέρωμεν τὴν θείαν λατρείαν.

Ἡ ὥρα τῶν ἱερῶν ἀναγνωσμάτων ἔρχεται καὶ ὁ ἱερεὺς πάλιν προσεύχεται ὅπως ὁ Χριστὸς φωτίσῃ ἡμᾶς πρὸς ὀρθὴν κατανόησιν τῶν θείων ἀληθειῶν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὴν ζωήν μας.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὑποφάλλει τὰ Ἀναγνώσματα καὶ χρωματίζει καταλλήλως τὰς ἐκφράσεις, ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ παρακολουθοῦν ἀνετώτερον καὶ νὰ αἰσθάνωνται καὶ ἀπολαμβάνουν αὐτὸν τὸν Ἀπόστολον, αὐτὸν τὸν Χριστὸν ὁμιλοῦντα.

Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἀνήκει τὸ Θεῖον Κήρυγμα. Ὁ ἱερεύς, ὁρμώμενος συνήθως ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων, διαφωτίζει περισσότερον τοὺς πιστοὺς εἰς τὰ περὶ τῆς πίστεως, ἐμπνέει αὐτοὺς εἰς βαθυτέραν πίστιν καὶ ἀνωτέραν Χριστιανικὴν ζωήν, καὶ ἑτοιμάζει αὐτοὺς πρὸς εὐσεβεστέραν καὶ καρποφορωτέραν παρακολούθησιν τοῦ Θ. Μυστηρίου. Ἐνεργοῦμεν κατ' οἰκονομίαν τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας ὅταν μεταθέτωμεν τὸ κήρυγμα εἰς τὸ τέλος τοῦ Μυστηρίου. Πρῶτον δεικνύομεν ὅτι οἱ πιστοὶ δὲν γνωρίζουν ποία εἶναι ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ προσέλθουν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναούς, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ λατρεία τελειώνει μὲ λόγους τοῦ ἱερέως καὶ ὄχι μὲ λόγους καὶ πράξεις αὐτοῦ τοῦ Μυστηρίου, ἅτινα πάντοτε εἶναι ἐπιβλητικώτερα.

Ἡ Μεγάλη Εἴσοδος: Τὰ τίμια δῶρα λιτανεύονται διὰ τοῦ ναοῦ εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν πρὸς καθαγιασμόν. Οἱ πιστοὶ ὡς ὑποδεχόμενοι τὸν Οὐράνιον Βασιλέα λαμβάνουν θέσιν Ἀγγέλων, οἵτινες μόνοι πλησιάζουν τὸν Θεὸν καὶ ψάλλουν Αὐτῷ τὸ Ἀλληλούϊα. Διὰ τοῦτο καὶ ψάλλομεν τὸν λεγόμενον Χερουβικὸν Ὕμνον:

«Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες . . . Πᾶσαν τὴν βιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι . . .».

Πράγματι ὁ ἄνθρωπος πρέπει τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ ἀπαλλαγῇ πάσης μερίμνης καὶ φροντίδος τῆς ζωῆς ταύτης. Πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι ὄντως ἀνήκει εἰς τοὺς οὐρανούς, εἰς τὸν Θεόν, Ὃν ζητεῖ νὰ ὑποδεχθῇ, νὰ κοινωνήσῃ.

Ὁ ἱερεὺς εὔχεται ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ὅπως ἀξιωθῶμεν τῆς Οὐρανίου Βασιλείας καὶ ἀποθέτει τὰ Τίμια Δῶρα ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὡς ποτέ ὁ Ἰωσὴφ «ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

Πλησιάζομεν πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ Μυστηρίου καὶ ὁ ἱερεὺς προσεύχεται ὅπως ὁ Θεὸς δεχθῇ τὴν προσφερομένην θυσίαν καὶ καταπέμψῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐφ' ἡμᾶς καὶ «ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα». Πρὶν ὅμως προχωρήσωμεν εἰς τὸ Μυστήριον ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν εὐσυνειδήτως τὴν πίστιν μας. Διὰ τοῦτο τὰ καθαρῶς Χριστιανικὰ προστάγματα:

«Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν». Καὶ ἐν Χριστιανικῇ ἀγάπῃ ὁμολογοῦμεν τὴν πίστιν κατὰ τὰ κύρια ἄρθρα αὐτῆς.

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου . . .».

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν . . . εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν».

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας. Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ».

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Δήμαρχος Νέας Ὑόρκης Ἐπεσκέφθη τὸν Σεβασμιώτ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰάκωβος, ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ, τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου, μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐδέχθη πλεῖστα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, γράμματα καὶ δελτάρια.

Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθησαν καὶ συνεχάρησαν αὐτοπροσώπως: Ὁ Ἐντιμ. Δήμαρχος Νέας Ὑόρκης κ. Robert Wagner, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἐντιμ. κ. Βασίλειος Βιτσαξῆς, οἱ Ἐντιμ. Πρόξενοι κ. Κ. Μηλιαρέσης καὶ κ. Δ. Ξένος, ἐκπρόσωποι τῆς ὠργανωμένης Ὁμογενείας, τοῦ Τύπου, τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Σχολείων καὶ Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, ὡς καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἰδιῶται.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

—Τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., Κυριακῇ, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Brooklyn, N. Y., προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ ἐχειροτόνησε τὸν Ἱερολ. Διάκονον κ. Μιχαὴλ Μιχαλόπουλον εἰς Πρεσβύτερον, ἀποσταλέντα εἰς Μπουένος Ἄϊρες, Ἀργεντινῆς, ὁπόθεν προῆλθεν. Εἶτα προέστη τῆς ἐπακολουθησάσης ἐκσκαφῆς τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀνέγερσιν Κοινοτικοῦ Κτιρίου.

—Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, μεταβὰς εἰς Cleveland, Ohio, προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ηὐλόγησε τὰς πλάκας τῶν δωρητῶν.

—Τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου, Πέμπτῃ, μεταβὰς εἰς Washington, D. C., προέστη καὶ ηὐλόγησε τὸ ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς δοθὲν δεῖπνον.

—Τῇ ἐπαύριον, 6ῃ Ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρᾳ 11:45 μετὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. John F. Kennedy.

—Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου ἐν Οὐασιγκτῶνι, παρόντος καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. κ. Ἰακώβου.

—Τῇ 7ῃ Ὀκτωβρίου, μεταβὰς εἰς Detroit, Mich., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Τῇ 8ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Detroit, Mich.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς Κυριακῆς ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολούθως συνειργάσθη ἐπὶ μακρὸν μετὰ ἀντιπροσώπων τῶν Κοινοτήτων, τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

—Τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου, μεταβὰς εἰς Omaha, Nebraska, προέστη τῇ ἐπαύριον, Κυριακῇ, τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

—Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, 13ῃ ἰ. μ., προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ Τηλεοράσεως τῆς πόλεως ὡμίλησε περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ οἰκουμενικῇ κινήσει.

—Τῇ 15ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, μεταβὰς εἰς Denver, Colorado, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοδμήτου Κοινοτικοῦ μορφωτικοῦ κέντρου τῆς Κοινότητος Denver. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀπένειμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τοὺς κ. κ. Δημήτριον Σταθόπουλον καὶ Κωνσταντῖνον Βαϊνανίδην, δωρήσαντας ἀνὰ $1,000 ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐράνου.

—Τῇ 17ῃ ἰ. μ. παρεκάθησε μετὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρὸς τιμήν Του δοθὲν ἀποχαιρετιστήριον δεῖπνον, καθ' ὃ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἀπένειμε τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Παναγίου Τάφου.

—Τῇ 22ᾳ ἰ. μ., Κυριακῇ, ηὐλόγησε τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline δοθὲν δεῖπνον καὶ ἀπένειμεν, ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, παράσημα τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς διαφόρους δωρητὰς αὐτοῦ.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβαίνει εἰς Ἰνδίας διὰ τὴν Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἀρχιεπισκοπικὸν αὐτοῦ Ἐπίτροπον διώρισε τὸν Θεοφ. Ἐπίσκ. Νύσσης

Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἀνεχώρησε μέσῳ Ζυρίχης καὶ Καΐρου, διὰ τὸ Νέον Δελχὶ τῶν Ἰνδιῶν ἡ Α.Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Ἰάκωβος, προκειμένου νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Γ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, οὗτινος τυγχάνει εἷς τῶν πέντε Προέδρων. Θὰ ἡγῆται τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἥτις, σεπτῇ ἀποφάσει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τὰ κάτωθι μέλη: Τὸν Πανιερ. Μητροπολίτην Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόραν, τὸν Αἰδεσ. Γεώργιον Φλωρόφσκυ, τὸν Αἰδεσ. Γεώργιον Μπακόπουλον καὶ τοὺς κ. κ. Πρόδρομον Κουρίδην, Χαρίλαον Ραφαὴλ καὶ Ἰωάννην Δημάκην.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Γ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν τὴν 15ην Νοεμβρίου, θὰ περατωθοῦν τὴν 6ην Δεκεμβρίου, ὁπότε καὶ ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης, διὰ Κωνσταντινουπόλεως, θὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα.

Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας Του θὰ ἀναπληροῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, ὅστις, μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀθήνας καὶ Ρόδον, ἐπανῆλθεν εἰς Νέαν Ὑόρκην τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Ἐγκύκλιοι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀπελύθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου αἱ κάτωθι ἐγκύκλιοι:

—Περὶ τοῦ ἐφετεινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τοῦ ἱστορικοῦ «ΟΧΙ». (Βλ. τὸ κείμενον ἐν σελ. 323).

—Περὶ τῆς 16ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐν Βοστώνῃ, 23-30 Ἰουνίου 1962. Διὰ ταύτης προτρέπονται ἅπασαι αἱ Κοινότητες, ὅπως ἀπὸ τοῦδε ἐκλέξωσι τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, οὕτως ὥστε οὗτοι νὰ μελετήσωσι τὰ σχετικὰ θέματα καὶ ἀντιπρο-

σωπεύσωσι τὰς Κοινότητας αὐτῶν δεόντως προητοιμασμένοι. Σύνοψις τῶν γενικῶν θεμάτων τῆς Συνελεύσεως θὰ ἀποσταλῇ συντόμως πρὸς μελέτην καὶ προεργασίαν.

—Περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ὑπὸ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, Προστατῶν αὐτῶν. Ὁ πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς θὰ γίνῃ τὴν Κυριακήν, 5ην Νοεμβρίου, καθ' ἣν θὰ περιαχθῇ δίσκος ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

—Περὶ προετοιμασίας διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἁγιοβασιλόπηττας, τὸ προϊὸν τῆς ὁποίας θὰ διατεθῇ, ὅπως κατ' ἔτος, ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἥτις ἀναδιοργανώνεται εἰς πλήρες συγχρονισμένον ἐκπαιδευτικὸν Ἵδρυμα.

—Περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἡμέρας τῶν Εὐχαριστιῶν. Διὰ ταύτης προτρέπονται οἱ Χριστιανοὶ ἡμῶν, ὅπως ὅλως ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτις ἐφέτος συμπίπτει τὴν 23ην Νοεμβρίου, ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχαριστήσωσι τῷ Κυρίῳ διὰ τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐπιδαψιλεύει εἰς πάντας ἐνταῦθα, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς σύνολον.

—Περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου (30 Νοεμβρίου), Προστάτου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) καὶ τῆς θυγατρὸς ταύτης ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἡ ἀπὸ τῆς 26ης Νοεμβρίου μέχρι 3ης Δεκεμβρίου ἑβδομὰς προκηρύσσεται «Ἑβδομὰς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου», θὰ ἀναλυθῇ δὲ κατ' αὐτὴν τὸ πρόγραμμα τῆς Νεολαίας GOYA. Καὶ συνεχίζει ἡ ἐγκύκλιος:

Δύνασθε ἐπὶ πλέον νὰ ἀναλύσητε λεπτομερέστερον τὸ ἀναγγελθὲν κατὰ τὴν ἐτησίαν συνέλευσιν τῆς Goya τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρόγραμμα θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ διαφωτίσεως τοῦ ποιμνίου μας, πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἐθέσαμεν ὑπὸ τὴν ἁγίαν προστασίαν τοῦ Πάτρωνος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Ἡ Junior Goya εἶναι οἱ St. Andrew's Juniors μὲ πρόγραμμα: "Learn Your Orthodox Faith." Ἡ Senior Goya εἶναι οἱ St. Andrew's Seniors μὲ πρόγραμμα: "Live Your Orthodox Faith." Οἱ μεταξὺ 28 καὶ 35 ἐτῶν ἀποτελοῦν τὴν St. Andrew's Fellowship μὲ πρόγραμμα: "Promote Your Orthodox Faith" καὶ οἱ πέραν τῶν 38 ἐτῶν τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἢ St. Andrew's Order μὲ πρόγραμμα καὶ ἀποστολήν: "Perpetuate Your Orthodox Faith."

Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰακώβου, τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον συνῆλθεν εἰς τὴν 3ην τακτικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐν Οὐασιγκτῶνι, τῇ 6ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἐν τῇ κοινοτικῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, Washington, D. C.

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος, εὐλαβῶς προσκληθείς, ηὐλόγησε τὸ πρὸ τῆς συνεδριάσεως γεῦμα.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Ἰάκωβος εὐχαρίστως ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, παρέστη εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ὡμίλησεν, ἐκφρασθεὶς ἐπαινετικώτατα διὰ τὰ ἐπιτελούμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, συστήσας ἄκραν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐκφράσας τὴν ἄκραν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ τρόπου συμμετοχῆς τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου. Τοῦτο ἐμελέτησε ζητήματα τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ καὶ ἔλαβεν ἐπ' αὐτῶν τὰς δεούσας ἀποφάσεις.

Α΄. Ἀρχιεπισκ. Περιφέρεια

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἀπουσιάζοντος, ηὐλόγησε καὶ ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν ἐν τῷ νέῳ Καταστήματι Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν καὶ Τουριστικῷ Γραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Πετροπουλέα (600 8th Avenue, New York City), ὡμίλησε περὶ τῆς ἀξίας τῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων, τῆς συμβολῆς τῆς θείας λατρείας εἰς τὴν ζωήν μας, καὶ συνεχάρη τοὺς ἰδιοκτήτας, εὐχηθεὶς πᾶσαν πρόοδον.

Ἀπονομὴ Ὀφφικίου

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἀπένειμεν εἰς τὸν κ. Χρῆστον Βρυωνίδην τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἄρχοντος Μ. Πρωτοψάλτου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου διὰ τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συμβολὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν Ἀμερικῇ.

Ε΄. Ἀρχιεπισκ. Περιφέρεια

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, ἐπιστρέψας τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐξ Ἑλλάδος, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρόδου, ἔνθα ἀδείᾳ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου εἶχε μεταβῇ, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκοπικὸς Αὐτοῦ Ἐπίτροπος, παραμένων ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐκ New Delhi, ἔνθα θὰ μεταβῇ ὡς εἷς ἐκ τῶν πέντε Προέδρων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τὴν Γ΄. Γενικὴν αὐτοῦ Συνέλευσιν (15 Νοεμβρίου μέχρι 6 Δεκεμβρίου).

Ζ΄. Ἀρχιεπισκ. Περιφέρεια

Ὁ Αἰδεσιμολ. κ. Δημήτριος Παπαντωνίου, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. Ἀρχιεπισκοπικὸς Αὐτοῦ Ἐπίτροπος ἐν τῇ Ζ΄. Ἀρχιεπισκοπικῇ Περιφερείᾳ, ἐχούσῃ ἕδραν τὸ Detroit, Mich., καὶ 35 Κοινότητας. Πρὸς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἐπίτροπον π. Παπαντωνίου δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἑξῆς αἱ Κοινότητες καὶ οἱ Ἱερεῖς διὰ ζητήματα διὰ τὰ ὁποῖα μέχρι πρό τινος ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν προσωρινῶς ποιμαντορεύοντα τῆς Περιφερείας ταύτης Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀγκῶνος κ. Θεοδόσιον.

Διορισμοὶ καὶ Μεταθέσεις Κληρικῶν

Α΄. ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

(Νεοχειροτονηθέντων ἢ Νεοελθόντων)

Αἰδ. Σπυρίδων Μακρῆς (Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline) εἰς Oklahoma City, Oklahoma.

Αἰδ. Εὐάγγελος Γεωργιάδης (Θεολογ. Σχολῆς Brookline) βοηθὸς εἰς Ἅγιον Δημήτριον, Σικάγου.

Αἰδ. Δημήτριος Διαβάτης (Θεολ. Σχολῆς Brookline) εἰς Waterbury, Conn.

Αἰδ. Χαράλαμπος Βουλοπὸς (Θεολογ. Σχολῆς Brookline) εἰς Holyoke, Mass.

Αἰδ. Ἀπόστολος Ἀνδριτσόπουλος (Θεολ. Σχολῆς Brookline) εἰς Muskegan, Mich.

Αἰδ. Δημήτριος Κωνσταντινίδης (ἐξ Ἀλεξανδρείας) εἰς Caracas, Venezuela.

Αἰδ. Γαβριὴλ Τσιλάκης (ἐξ Ἑλλάδος) εἰς Bayard, Nebraska.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Τσουρῆς (ἐπανελθὼν ἐξ Αὐστραλίας) εἰς Orange County, California.

Β΄. ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Διονύσιος Νεστορίδης, ἐκ τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, Σικάγου, εἰς Wilton Manors, Florida.

Ἀρχιμ. Νεόφυτος Σπυρογιαννάκης, ἐκ Holyoke, Mass.,. εἰς Εὐαγγελι-

Δώσατε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας εἰς τὸ ἐκτυπούμενον
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ 1962 τῆς Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.
Διὰ πρώτην φορὰν περιλαμβάνονται εἰς τὸ πλουσιώτατον περιεχόμενον τοῦ Ἡμερολογίου
Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ). Ὁλόκληρος, Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.
Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ (ΕΓΚΩΜΙΑ). Ἅπαντα, Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.
Ὡσαύτως: Ἡμερολόγιον - Ἑορτολόγιον - Κανόνιον - Εὐχαὶ - Προσευχαὶ - Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ὁδηγίαι καὶ πληροφορίαι - Διευθύνσεις Ἐκκλησιῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Κοινοτήτων.
Καὶ ΤΥΠΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΟΥ 1962.
Τὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1962
εἶναι πολύτιμον ἐφόδιον διὰ κάθε Ἑλληνορθόδοξον Χριστιανόν.
Τιμὴ $1.25 — Δι' 25 ἀντίτυπα καὶ ἄνω, τιμὴ $1.00. Γράψατε εἰς τὴν διεύθυνσιν:
GREEK ARCHDIOCESE (ALMANAC), 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Announcing the publication of
1962 ECCLESIASTICAL ALMANAC of the GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE
This most valuable pocket book for every Orthodox Christian will contain for the first time:
THE AKATHIST HYMN (HAIRETISMOI) — complete in Greek and English.
THE LAMENTATIONS (GOOD FRIDAY EVENING) — the complete text in both languages.
The 1962 ALMANAC will also include: Religious Calendar - Saints' Feastdays - Scriptural Readings for each Sunday - Prayers for special occasions - Useful information regarding Church Rules and Regulations - and the address of every Bishop, Priest and Church under the jurisdiction of the Archdiocese.
Order your **1962 ALMANAC** now.
Single copies $1.25 —— Group orders for 25 and more $1.00.
Address:
"ALMANAC — 1962," GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE, 10 E. 79th St., New York 21, N. Y.

σμόν, Philadelphia, Pa.

Αἰδ. Μιχαὴλ Βαπόρης, ἐκ Κοινότητος Τριῶν Ἱεραρχῶν, Brooklyn, N. Y., εἰς Easton, Pa.

Αἰδ. Παντελεήμων Ρενιέρης, ἐκ Kankakee, Ill., εἰς Κοινότητα Ἁγίου Ἀνδρέου, Σικάγου, ὡς βοηθός.

Αἰδ. Νικόλαος Τζιώτης, ἐκ Des Moines, Iowa, εἰς Cleveland, Ohio.

Αἰδ. Κωνσταντῖνος Σιμώνης, ἐκ Quebec, Canada, εἰς New London, Conn.

Αἰδ. Κωνσταντῖνος Τσοκανῆς, ἐξ Oklahoma City, εἰς Tampa, Florida.

Αἰδ. Νικόλαος Χαρβάτης, ἐκ Tampa, Florida, εἰς Ἅγιον Δημήτριον, Astoria, N. Y.

Αἰδ. Νικόλαος Γεωργακόπουλος, ἐξ Ipswich, Mass., εἰς Laconia, N. H., ὡς Ἱερεὺς Νοσοκομείων Νέας Ἀγγλίας, κ.τ.λ.

Ὁσιώτ. Ἱερομ. Γεράσιμος Βαλασσόπουλος, ἐκ Charleston, W. Va., εἰς Κοινότητα Θείας Μεταμορφώσεως, Corona, N. Y.

Αἰδ. Κωνσταντῖνος Ρηγόπουλος, ἐκ Waterbury, Conn., εἰς Middletown, Ohio.

Αἰδ. Κωνσταντῖνος Παλάσης, ἐκ San Bernardino, Calif., εἰς San Jose, Calif.

Αἰδ. Σταῦρος Προδρομίδης, ἐκ Grand Island, Nebraska, εἰς Indianapolis, Indiana.

Αἰδ. Γεώργιος Κυριακόπουλος, ἐκ Gary, Indiana, εἰς Joliet, Illinois.

Αἰδ. Μανοῦσος Λιονάκης, ἐκ Joliet, Illinois, εἰς Gary, Indiana.

ΣΗΜ. Αἱ ἀνωτέρω μεταθέσεις καὶ διορισμοὶ ἐγένοντο ἐντὸς τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου 1961.

Αἰδ. Κωνσταντῖνος Χατζηδάκης, ἐκ Wilmington, N. C., εἰς Ambridge, Pa.

Αἰδ. Δημ. Μιχαηλίδης, ἐκ Wheeling, W. Va., εἰς Wallaston, Mass.

Αἰδ. Σταῦρος Ζάννης, εἰς Κοινότητα Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Σικάγου, ὡς βοηθὸς Ἱερεύς.

Αἰδ. Σπυρίδων Ζώης, ἐκ Vandergrift, Pa., εἰς Marquette, Mich.

Γ'. ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΙ

Ἀρχιμ. Χριστόδ. Καλογεράκης.
Ἀρχιμ. Κάλλιστος Σαμαρᾶς.
Αἰδ. Γεώργιος Γιάνναρης.

Πρὸς τὸ Νέον Δελχί

Τὸ περισσότερον διαδεδομένον — best-seller — θρησκευτικὸν βιβλίον τοῦ ἔτους τούτου μετὰ τὴν Βίβλον ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ κυκλοφορήσασα μελέτη διὰ τὴν Γ'. Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Νέῳ Δελχί, «Ὁ Χριστὸς τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου», ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. Ἤδη ἐπωλήθησαν 500,000 ἀντίτυπα, εἰς 33 γλώσσας, ἐν αἷς καὶ ἡ Ἑλληνική. Προβλέπεται ὅτι ἡ κατανάλωσις θὰ φθάσῃ τὸ ἓν ἑκατομμύριον. Χιλιάδες ἐνοριακοὶ κύκλοι μελέτης ἐξ αὐτοῦ ἀρύονται ὑλικὸν πρὸς συζήτησιν καὶ πνευματικὴν οἰκοδομήν.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

EARLY SITES OF CHRISTIANITY. By Peter Bamm (Pseud. for Kurt Emmrich). New York: Pantheon Books, Inc., 1957. Pp. 251. Illustrated. $4.50.

German physician Peter Bamm wrote his book in travelogue fashion, but always with the awareness of the historian. As each ancient site is introduced, its modern setting is also mentioned, thus keeping the timeliness of the Holy Places before us and lending added charm to the writing.

An excellent description of the monastic republic on Mt. Athos, oldest democracy in the world, is given. The twenty monasteries and fourteen monastic communities are divided into two groups: (a) the cenobian or very strict order which follows the ancient tradition of poverty and asceticism, and (b) the idiorrythmic (self-regulating) and less strict order. Here on Athos are preserved some of the oldest, most venerable relics of Christendom. Precious volumes fill libraries; here are some of the world's most beautiful panel pictures of Byzantine art like the famous Iberian Madonna Portaïtissa; and, kept in a golden reliquary, is the girdle of the Holy Virgin dropped into the hands of Thomas the disciple when she ascended into Heaven.

The preliminaries to Mr. Bamm's visit to Mt. Athos such as securing a permit from the Greek Home Secretary, to his admittance by the President of the Holy Synod and Abbot of the oldest monastery on the peninsula, and the serving of mocha and ouzo by the costumed evzones, indicate the attention to detail found throughout the book.

The Church of Holy Wisdom or Hagia Sophia in Constantinople was consecrated in 537 A.D., one thousand years before the building of St. Peter's in Rome. The beauty of this magnificent structure is recalled and the relation of historical figures and legends surrounding the building of this edifice is most vividly explained.

A great city of antiquity, Ephesus, is another place visited by author Peter Bamm. Known to be the city in which the Disciples Luke and John were buried, there is much which suggests that here was where the Holy Mother spent her last years. The house considered to be that of the Virgin Mary was long called Panaja Kapoulü by Greek Orthodox peasants of the district. Mr. Bamm takes much care in the discussion of this site and of Jerusalem, and goes into the theories on which of the two was the place where Mary spent her last years.

Mention is made of the Council that rejected the teaching of Nestorius, Patriarch of Constantinople, which took place in Ephesus in the year 431 A.D. It was here that Nestorius' theory that Mary was the Mother of only the human nature of Christ (Christotókos), was rejected in favor of the theory of Cyril, Patriarch of Alexandria, that Mary was the Mother of both the human and the divine natures of Christ (Theotókos).

The Church of the Holy Sepulcher and the Church of the Nativity are perhaps more familiar sites of Christianity to Eastern Orthodox communicants, but nevertheless one cannot help being moved by Mr. Bamm's descriptions.

Here is a book explaining in a most readable manner the shrines, monasteries, treasures and history so important to the Eastern Orthodox Church and to all Christianity.

(Mrs.) Irene Simos Gamsky
Appleton, Wisconsin

THE GREEK EAST AND THE LATIN WEST. By Philip Sherrard. London and New York: Oxford University Press, 1959. Pp. 202. $4.00.

This is a difficult and profound book. The reviewer, however, has not the intention to enter into a penetrating discussion of the problems which the author so admirably poses. Suffice it to note, that Mr. Sherrard has gone further than Mr. Runciman (*The Eastern Schism,* Oxford, 1955) in an analysis of the causes of the schism between the Eastern and Western Churches. The title of Mr. Sherrard's book is significant. For he immediately accepts the existence of a "Greek East" and a "Latin West" with their own different outlooks concerning all the phases of historical reality and metaphysical speculation. Thus the problem ultimately becomes philosophical and theological. The Latin West grew up on Roman legalism, Aristotelian rigidity, and Augustinian dogmatism. It failed thus to build and develop a sound theology on purely Biblical and Patristic grounds. It became, consequently, a monstrous legalistic, administrational entity, without the real possibility for man to come into contact with the Divine Energies of God, unless of course this is achieved by and through the Pope. On the contrary, in the East the main concern was a sound conception concerning God. Both clergy and laity could participate and enjoy the Divine Uncreated Energies of the Almighty without the need of any Papal channel. Thus the East avoided the confusion of the "Filioque" and generally remained faithful to its natural Christocentric and ecclesiological-minded theology.

Mr. Sherrard is a serious scholar. He ably uses his sources and he is exceptionally well-versed not only in the Patristic writings but in contemporary Greek historical, philosophical and general literature.

Nevertheless, his discussion on Christology, his attitude regarding the problem of history as such, his position towards the historical development of the Ecumenical Patriarchate are not always clear, and raise at any rate some ponderous questions in the mind of the reader. But the value of the book still remains intact. Mr. Sherrard, a British convert to Orthodoxy himself, should be credited with an excellent contribution to the whole scheme of the dialogue between the Greek East and the Latin West.

Prof. George S. Bebis
National University of Athens

CONCISE DICTIONARY OF JUDAISM. By Dagobert D. Runes. Philosophical Library, 1959. Pp. 237. 64 plates. $5.00.

This handy dictionary does not pretend to be exhaustive or encyclopedic but rather a concise reference book for the general reader of "the meaning of the basic concepts germane to Judaism in its religious, historic and cultural aspects." It presumes to be an up-to-date guidebook in the fields of Jewish history, religion, philosophy, and literature. There is an attempt by the editor to emphasize those men of the past as well as of the present who are considered of primary significance for the contemporary reader.

Dr. Dagobert Runes, a former Di-

rector of the Institute for Advanced Education and a prolific writer and editor, has produced a dictionary of Judaism which will experience a good deal of use. It is only fair, however, to warn the reader who desires a quick and detailed coverage of Old Testament facts and figures that he will not always find them in this *Concise Dictionary of Judaism*. Though much Biblical material is included, a good deal is left out. The editor admits in his Preface that his choice of what to include and what not to include has been determined by his own subjective judgment and his attempt to make the material relevant for a contemporary reader.

Nevertheless, this contemporary reader would have appreciated the inclusion of more Biblical material, particularly from the Hebrew perspective. This would have made this quite useful dictionary even more useful.

PETER N. CHUMBRIS SUPREME PRESIDENT OF G.A.P.A.

Greek-American Progressive Ass'n

Peter N. Chumbris, the newly elected Supreme President of GAPA, is a native and long-time resident of our nation's capital, whose parents, Nicholas and Nicholetta, came to this country from the town of Issari in Arcadia, Greece.

Peter Chumbris was born in Washington and received his early education in the local schools. In 1935, he received his B.A. degree from the University of Maryland where he played on the baseball team, was manager of football, and was awarded leadership honors. In 1938 he graduated from Georgetown Law School in the top 10 of his class and earned the Master of Law Degree from Georgetown the next year, after he was admitted to the practice of law in the District of Columbia in October, 1938.

From 1938 to 1954 Mr. Chumbris resided in the state of New Mexico, where he was Special Assistant District Attorney and Director of the state's Youth Commission.

Returning to Washington in 1954, he was appointed Counsel of the United States Senate Juvenile Delinquency Subcommittee. Since 1957, he has been Counsel to the Minority of the United States Senate Antitrust and Monopoly Subcommittee of which Senator Everett M. Dirksen of Illinois is the ranking Republican.

Mr. Chumbris has always been most

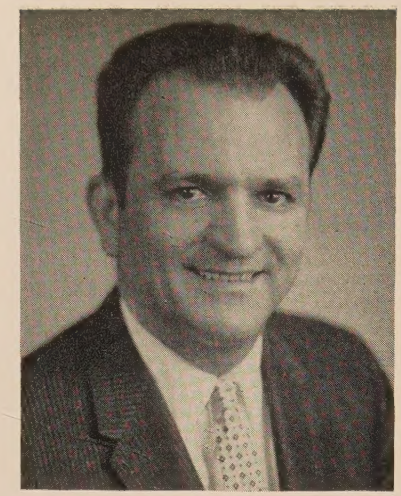

active in Greek-American affairs, having served in executive capacities on numerous of our organizations and societies, and being the recipient of many awards. He is a former District Governor of the Order of Ahepa and a former Supreme President of the Pan-Arcadian Federation. He has also been a tireless proponent, on both local and national levels, of the Greek Orthodox Church, and he is the founder of the Voice of Greek Orthodoxy in America, which has done much to promote the recognition of Eastern Orthodoxy as a major faith in the United States. Earlier this year he was named to membership in the Central (Mixed) Council of the Greek Archdiocese.

The "Orthodox Observer" congratulates Peter Chumbris on his many accomplishments and services rendered to our sacred Orthodox faith and illustrious Hellenic traditions, and hopes that these will be continued for many years.

«BALKAN STUDIES» — Μία Λαμπρὰ Ἔκδοσις

Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν τῆς Θεσσαλονίκης ἤρχισεν ἐκδίδουσα ἀπὸ τοῦ 1960 ἑξαμηνιαῖον περιοδικὸν εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «BALKAN STUDIES». Τὸ περιοδικὸν διευθύνεται ἀπὸ ἐπιτροπὴν συντάξεως τελοῦσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γνωστοτάτου διὰ τὴν διαφώτισιν ἐπὶ τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν Μακεδονίαν Δόκτορος Στίλπωνος Π. Κυριακίδη, ὅστις εἶναι καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἱδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου. Ἄλλα μέλη τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι οἱ κ. κ. Ν. Π. Ἀνδριώτης, Δ. Δεληβάνης, Χ. Φραγκίστας καὶ Βασίλειος Λαούρδας.

Τὸ περιοδικὸν «BALKAN STUDIES» εἶναι μία ἐπιμελημένη ἐκδοτικὴ προσπάθεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πολύτιμον καὶ ἀπαραίτητον βοήθημα διὰ πάντα ἐνδιαφερόμενον νὰ ἐνημερωθῇ μὲ ἐπιστημονικότητα καὶ κῦρος ἐπὶ ὅλων τῶν πλευρῶν τῆς Μακεδονικῆς ἱστορίας, ἀρχαιολογίας, λογοτεχνίας, ἐθνογραφίας καὶ οἰκονομίας τῆς Μακεδονίας. Πέραν τούτου, τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐξετάζει καὶ τὸ παρὸν τῆς Μακεδονίας, παρέχον στοιχεῖα καὶ λίαν διαφωτιστικὰς στατιστικὰς καὶ ἄλλας πληροφορίας.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς συνιστᾷ θερμῶς τὸ περιοδικὸν «BALKAN STUDIES», τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην οὐδεμιᾶς τῶν Κοινοτήτων μας. Πιστεύει δὲ ὅτι θὰ ἦτο ὠφέλιμον, ὅπως οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν ὁμογενῶν μας προμηθευθοῦν ἐπαρκῆ τεύχη πρὸς διάδοσιν μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν φίλων των καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, Κολλεγίων, Πανεπιστημίων, Βιβλιοθηκῶν ὡς καὶ ἄλλων ὀργανώσεων. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἰς τὸ περιοδικὸν εἶναι δολλάρια 8. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἀποταθοῦν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Βασιλίσσης Σοφίας 2, εἰς Θεσσαλονίκην. (Society for Macedonian Studies, Institute for Balkan Studies, 2 Vasilissis Sophias, Thessalonike, Greece).

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ - ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Μὲ εὐχαρίστησιν πολλὴν καὶ μὲ εὔλογον ὑπερηφάνειαν, ἡ ὁποία ἀντανακλᾷ εἰς τὰς μυριάδας τῶν φίλων καὶ ὑποστηρικτῶν μας, ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ πληροφοροῦμεν τὴν Ὁμογένειαν Ἀμερικῆς, ὅτι:

ΑΠΟ ΤΗΣ 2ας ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1961

ΜΕΤΕΦΕΡΑΜΕΝ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙΑ

PETERS TOURS, INC.

ΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

«ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ»

εἰς τὰς νέας μας καινουργεῖς καὶ μεγάλας ἐγκαταστάσεις μας. Ἡ τολμηρὰ ὅσον καὶ τιμητικὴ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιχειρηματικότητα ἐνέργειά μας πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ λαμπροῦ τούτου Ἑλληνικοῦ Ταξειδιωτικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Κέντρου, ἐπεβλήθη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς συνεχοῦς εὐρύνσεως τῆς κινήσεως τῶν Γραφείων μας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ συνενώσωμεν ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην καὶ τὴν ἐμπορικήν μας προσπάθειαν μὲ τὸ γνωστόν σας ἤδη «ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ», ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἡ πρωτοφανὴς εἰς πλοῦτον ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ. Αἱ νέαι ἐγκαταστάσεις μας εὑρίσκονται εἰς κεντρικώτατον σημεῖον τοῦ MANHATTAN, εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς γωνίας τῆς 8ης Λεωφόρου καὶ 39ης Ὁδοῦ, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρία πατώματα, ἔχουν θαυμασίαν ἐμφάνισιν καὶ πρόσοψιν (βιτρίνες) μήκους 65 ποδῶν. Οἱ κριτικοὶ τοῦ Ταξειδιωτικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Κόσμου ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ νέον αὐτὸ Κέντρον μας εἶναι τὸ πλέον σύγχρονον, ἄνετον καὶ καλῶς ὠργανωμένον Πρακτορεῖον.

Οἱ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νέας των αὐτῆς ἐξορμήσεως, ἐπιθυμοῦν νὰ εὐχαριστήσουν θερμῶς τὴν Ὁμογένειαν διὰ τὴν ἀπεριόριστον ὑποστήριξιν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ 12ετίας τοὺς παρέχουν καὶ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν πραγματοποιοῦν ἤδη τὸ μέγα των ἅλμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὴν πρόοδον.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΕΙΔΩΝ

PALLADION SHOPPING CENTER

Tel. LA 4-4020

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

PETERS TOURS

Tel. LO 5-3236

600 EIGHTH AVENUE, NEW YORK 18, N. Y.

† Ἐπίσκοπος Ἀβύδου Εἰρηναῖος
(Τέως Βοηθὸς Ἐπίσκοπος ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ)

Ἐν ἡλικίᾳ 69 ἐτῶν, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐν Χαλανδρίῳ Ἀθηνῶν, ὅπου διέμενε παρὰ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ, ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κυρὸς Εἰρηναῖος, διατελέσας Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ.

Ὁ Εἰρηναῖος, κατὰ κόσμον Ἕκτωρ Κασσιμάτης, ἐγεννήθη τῷ 1892 ἐν Ἀργοστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας. Διδαχθεὶς τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ, εἰσήχθη τῷ 1909 εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης καὶ ἀπεφοίτησεν αὐτῆς τῷ 1916, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον. Τῷ 1920 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἐν Ζακύνθῳ. Τῷ 1921, μεταβὰς εἰς Αὐστραλίαν, διετέλεσεν Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς ἐν Μελβούρνῃ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος μέχρι τοῦ 1926. Ἐλθὼν εἰς Ἀμερικήν, διετέλεσεν Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος ἐν San Francisco, Calif., καὶ ἀπὸ τοῦ 1932 τῆς ἐν Gary, Ind., Κοινότητος τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἔνθα παρέμεινεν ἐπὶ 20 περίπου ἔτη, μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Ἀβύδου χειροτονίας του, τῇ 8ῃ Νοεμβρίου 1951. Μεταβὰς ὡς βοηθὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐπίσκοπος τῆς Ζ'. Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας εἰς Νότιον Ἀμερικήν, μὲ ἕδραν τὸ Buenos Aires, εἰργάσθη ὅσον ἠδύνατο διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων καὶ τὴν διαποίμανσιν τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν ἡμῶν. Μετὰ ἑξαετῆ εὐδόκιμον ἀρχιερατείαν, λόγῳ κλονισμοῦ τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ὑπέβαλεν ἐπανειλημμένως τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, ἥτις ἐν τέλει ἐγένετο δεκτή, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος τῷ 1958 μετέβη εἰς Ἑλλάδα, παρὰ τῇ ἐν Χαλανδρίῳ ἀδελφῇ του.

Ἡ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία ἐμερίμνησε περὶ τῆς διαβιώσεως τοῦ ἀειμνήστου μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας αὐτοῦ, ἀπώλεσεν ἕνα ἐκλεκτὸν Ἱεράρχην, καλῶς ἀγωνισάμενον, ὅση αὐτῷ δύναμις, ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Δι' ὃ εὔχεται τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Εἰρηναίου Ἀρχιερέως αἰωνίαν καὶ ἄληστον.

Πρὸς Παγκόσμιον Μεθοδισμὸν

Ἡ Ι'. Παγκόσμιος Συνδιάσκεψις τῶν Μεθοδιστῶν συνῆλθεν εἰς τὸ Oslo τῆς Νορβηγίας. Μεταξὺ ἄλλων ἀπεφάσισε τὴν συγχώνευσιν ὅλων τῶν Μεθοδιστικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ ἐνιαίαν διοίκησιν, ὁπότε θὰ ἀριθμοῦνται τὰ μέλη των εἰς 20,000,000 εἰς 76 χώρας.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μὲ τὸ μόνο ὑπὸ Ἑλληνικὴν Σημαίαν Ὑπερωκεάνειο στὴν τακτικὴ Γραμμὴ Νέας Ὑόρκης - Πειραιῶς

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μὲ τὴ μοναδικὴ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

καὶ μὲ ΤΙΜΕΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΕΣ ΛΟΓΩ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 8

1962

Φεβρουαρίου 27

Μαρτίου 26

Μαΐου 2

Μαΐου 29

καὶ κανονικῶς μετέπειτα

AIR CONDITIONED

θὰ σᾶς μείνῃ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ...

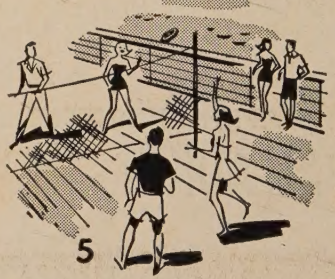

1. Εὐγενικὸ καὶ πρόθυμο Ἑλληνικὸ προσωπικὸ θὰ σᾶς καλωσορίσῃ μόλις ἐπιβιβασθῆτε καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες σας καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ.

2. Στὴν πρώτη θέση θὰ ἀπολαύσετε τὶς μεγαλύτερες suites, ὅλων τῶν ὑπερωκεανείων τῆς γραμμῆς Νέας Ὑόρκης–Μεσογείου.

3. Στὶς ἁπλόχωρες, air conditioned καὶ μὲ private shower καὶ toilette καμπίνες τῆς Τουριστικῆς θέσεως, ποὺ τὴν ἡμέρα μετατρέπονται σὲ κομψὰ σαλονάκια, θὰ νοιώσετε ἄνεση.

4. Θὰ γευθῆτε τὰ ἐκλεκτότερα Ἑλληνικὰ καὶ Ἀμερικανικὰ φαγητά, παρασκευασμένα ἀπὸ διαπρεπεῖς μαγείρους καὶ ἀρχιμαγείρους μὲ τὰ πιὸ ἀγνὰ ὑλικά. Στὴν Τουριστικὴ μὲ τὰ φαγητὰ σερβίρονται ΔΩΡΕΑΝ τὰ καλύτερα Ἑλληνικὰ κρασιά.

5. Στὰ εὐρύχωρα καταστρώματα καὶ στὸ Swimming Pool θὰ χαρῆτε τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο ποὺ θὰ σᾶς ἀναζωογονήσουν. Σπόρ, τέννις, γυμναστήριο.

6. Χοροὶ . . . διασκεδάσεις . . . κινηματόγραφος . . . κέφι . . . γεμίζουν ὅλες τὶς μέρες τοῦ ταξειδιοῦ.

7. Καὶ τέλος φθάνετε στὴν Ἑλλάδα ξεκούραστοι καὶ φρέσκοι . . . ἕτοιμοι νὰ χαρῆτε τὶς ὁμορφιές της.

10% ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ THRIFT-SEASON
ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑ

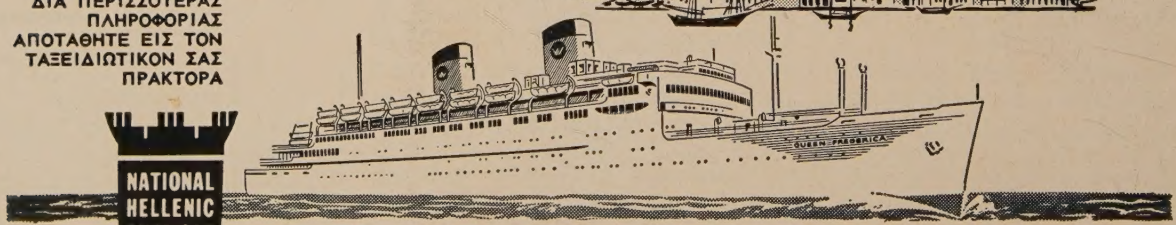

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

HOME LINES AGENCY INC.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ

42 Broadway, New York 4, N. Y. • Digby 4-6363

Printed by
"COSMOS" PRINTING CO., Inc.
203-205 West 25th Street
New York 1, N. Y.